W. Van Weelden, Jan.
muire Ave.,
n, Ont.

TACT

in cash. Postage paid at Hamilton.

DR. PIERRE ELLIOT TRUDEAU,
. . . voor een zware taak geplaatst . . .

Canada's Nieuwe Regering

Op het moment, dat wij dit schrijven, zijn juist de resultaten van de federale verkiezingen bekend geworden. Als gevolg hiervan zal het House of Commons drastische verandering ondergaan en zal Canada voor het eerst sinds 1962 een meerderheidsregering hebben.

De Liberal Party wordt regeringspartij en de Progressive Conservatives worden hare Majesteit's Oppositie. Dit was reeds zo tijdens het vorige kabinet, met dit verschil, dat de Liberal Party nu niet

... motorcycle club en deswege ...
heel wat clubs aanwezig om getuige te zijn van de plechtigheid. Van Toronto tot Detroit waren zij present, met tussengelegen plaatsen en natuurlijk met motorfietsen erbij.

De plechtigheid vond plaats in de First Church of Christ Disciples. Aan de naam te oordelen zou men denken te doen te hebben met een aantal gelovige mensen. Iemand die zichzelf een discipel van Jezus Christus noemt, wekt de indruk het nauw te nemen met de woorden en het werk van de Heiland. Maar naar het krantenverslag te oordelen, was de preek er niet erg naar. Voordien was het rumoerig in de kerk. Alweer volgens het krantenverslag verbeidden de aanwezigen in de kerkbanken zich met roken en met het vertellen van grappen. Een der gasten nam op een gegeven moment de wijnfles en slikte verschillende teugen weg.

De dienst duurde veertien minuten. De bruidegom had het aardig gevonden. "Het was wild," zei hij, "maar het was toch leuk."

En de predikant? "Ach weet je," zei hij, "als ik ze verteld had dat ze niet met motorcycle jackets in de kerk hadden kunnen komen, maar netjes aangekleed, dan hadden ze gedacht, dat ik me voor hen schaamde. Oudere mensen handelen niet als Christenen. Je moet vergeten wanneer je was geboren en jong van hart en geest zijn. Het zal een kleine aardige dienst zijn met niet veel gebeden. Alleen maar een kleintje aan het einde. Deze jongen is Rooms-Katholiek, daarom zal ik er iets tussen voegen, dat Jezus Christus geboren is uit de Heilige Maagd, alleen maar om hem thuis te doen gevoelen."

Nogmaals, wij weten niet welke denominatie de First Church of Christ Disciples is. Maar hier is geprofaneerd. Hier is de naam van Jezus Christus geprofaneerd en hier is het huwelijk geprofaneerd. En dit is zeker niet tweederde van een dagbladpagina waard.

★

Profanie — II

Hetzelfde dagblad, "The Globe and Mail", geeft iedere dag een aardigheidje onder het hoofd "Your morning smile". Wij geven graag toe, dat het een hele toer is om iedere dag weer een nieuw aardigheidje te bedenken, waarom te lachen valt. Maar dit is geen excuus voor een profaneerend grapje, dat een dezer dagen werd gepubliceerd.

Niemand make hieruit op, dat wij iets tegen dit dagblad in het bijzonder hebben. Integendeel, wij menen dat het een goed blad is in vergelijking met vele anderen. Daarom misschien valt het te meer op, wanneer het zo'n afschuwelijke fout maakt, als die ene keer. Hier is het grapje:

"Does your father live in the fear of the Lord?" the minister asked a little boy in Sunday School.

"I guess so. When he goes out on Sunday, he usually takes a gun."

Dit is niet grappig. Kinderen kunnen vaak iets in hun ongeveinsdheid zeggen, dat de ouderen doet lachen. Wee hem, wie er kwaad van denkt.

Maar dit is zo bij elkaar geraapt en zo onlogisch, dat het nimmer afgedrukt had moeten worden. Er is geen predikant die dit zo aan een kind in de zondagsschool vraagt. En daarom is er ook geen kind, dat zulk een antwoord geeft.

Dit had beneden de stand van "The Globe and Mail" moeten blijven er. nimmer op de frontpagina een plaats moeten hebben.

★

Leren lezen

In verschillende lagere scholen in British Columbia en in sommige scholen in Montreal en Ontario leert men de lees- en schrijfkunst aan de hand van het "Initial Training Alphabet", bij afkorting ITA genoemd. Dit is een soort hulp-alfabet, dat 44 karakters heeft in plaats van de normale 26 letters.

Nu is de spelling één van de moeilijkste bestanddelen van de Engelse taal. Er is bijvoorbeeld geen enkele regel waarom de uitspraak verschillend is voor woorden die vrijwel hetzelfde worden gespeld. Woorden als "through", "tough", "four", "cough" hebben alle "ou" in het midden, maar de uitspraak van alle vier is verschillend. In plaats van dit verschil aan de kinderen duidelijk te maken leert men hen te spellen en te schrijven overeenkomstig de uitspraak van de woorden. In deze geest wordt een zin als "when I grow up I want to be a doctor", volgens ITA als volgt geschreven: "when is groe up ie wont t(a) be a doctor".

Wij kijken hier wat vreemd tegenaan en zijn geneigd het een onjuist taalgebruik te vinden. Maar de resultaten van deze methode zijn weinig minder dan verbluffend. Niet alleen leren de kinderen veel vlugger lezen en schrijven, maar het stimuleert hen zich meer spontaan te uiten. De kinderen kunnen nu schrijven wat zij denken (en dat doen zij ook veel uitbundiger) zonder zich over de spelling bezorgd te maken. Bovendien is gebleken, dat het verschil tussen zogenaamde vlugge en langzame kinderen wegvalt. Hebben zij zich de gewoonte om zich te uiten eigen gemaakt, dan worden zij overgeschakeld op de juiste spelling. Dit vindt doorgaans plaats aan het einde van het eerste jaar of in het begin van het tweede leerjaar.

De teachers zijn enthusiast over deze nieuwe aanpak. Een van hen, die les geeft aan een school in Vancouver en die aanvankeljk nogal sceptisch tegenover deze methode stond, zei nadat zij het een poosje onderwezen had: "Ik hoop dat ik nooit meer tot de oude methode behoef terug te keren."

BRIEVEN AAN EEN VRIEND TE KAMPEN

⑩

Waarde Vriend,

'De Heidelberger, de eenvoudige Heidelberger, houdt daaraan vast, kinderen,' zo sprak Dr. H. F. Kohlbrugge op zijn sterfbed.

We worden in onze dagen weer tot Kohlbrugge gebracht door de hernieuwde uitgave van zijn werken. Vorig jaar verscheen bij Wever in Franeker: 'De Eenvoudige Heidelberg', preken over de Heidelbergse Catechismus: en nu komt van dezelfde uitgever de nieuwe uitgave van al zijn zgn. Leerredenen: 'Twaalf Twaalftallen'. Beide uitgaven in samenwerking met de vereniging tot Uitgave van Gereformeerde Geschriften, een vereniging van gereformeerde mensen uit de Nederlandse Hervormde Kerk.

Voor alles wil ik je zeggen, dat ik me oprecht verblijd over de hernieuwde uitgave van 'Kohlbrugge'. Dat het mogelijk is in deze dure tijd met zulk een uitgave op de markt te komen, bewijst dat er nog altijd belangstelling voor goede lectuur is.

* * *

... Kohlbrugge natuurlijk
wat er ook op het programma ...
weken worden afgehandeld.

Nu zou dat niet zo erg zijn ...
gaderingen niet alleen een aar...
maar ook een gefixeerde tijd
van het agendum werd vastge...
wet-van-twee-weken is onder...
een soortgelijke wet onderwor...
niet het geval, en zo komt een
arbeid nog al eens in tijdnood

De laatste vrijdagavond van de zittingen was de Synode inderdaad in tijdnood; de ouderling-afgevaardigde van de classis-Hamilton, die deze zitting beëindigde met gebed, begon met de woorden: "Aan de morgen van deze nieuwe dag", en hij had gelijk, het was half twee. Toen ik met die afgevaardigde op zaterdagmiddag huiswaarts ging (ik moest de volgende dag drie keer preken), was de Synode nog niet afgelopen; en ik kan alleen maar onderstellen, dat die zaterdagmiddag of -avond de laatste woorden gesproken zijn.

Naar het mij voorkomt mag hier wel eens wat aan gedaan worden. Misschien door de tijd van de Synode te verlengen tot drie weken. Misschien door de vergadermethode te wijzigen. Die vergadermethode is formeel tot in de puntjes geregeld; daar is geen speld tussen te krijgen. Maar omdat er zoveel formele regels zijn, wordt er over de formaliteiten nog al eens getwist, en moet de voorzitter soms te horen krijgen: "I challenge you". En dan volgt er een stemming over de vraag, of de voorzitter het goed gedaan heeft of niet. Ook de orde van discussiëren is voor verbetering vatbaar.

...en. Ook
eigenlijk
...n Lonk-
bij ons
dateert
...n op de
Kohl-
bruggia-
...eheugen
uit zijn
...ornaam:
geboren
...r 1803.
...en zijn
...verd op
... in de
...rnstige
...opgang
...pzetten
...or het
werken
in zijn
...en ver-
..., zoals
...e: men
zocht
Kerk,
...rd; en
...ij niet
...oemd:
...at hij
...je Ge-
Duits-
...ood in
...ij dan

als banneling sterven? Neen, God gaf ook aan dit leven genade en ere. In de dagen van zijn afzetting had hij God gebeden om een plaats in de kerk, ook al was het de kleinste gemeente — en ziet in 1865 beroept het dorpje Zoutelande hem. Hoewel hij meende, voor het beroep te moeten afwijzen, is het hem wel een versterking van zijn geloof geweest een plaats te kunnen krijgen. Oud geworden, preekt hij zowaar nog te Amsterdam waar niemand minder dan Dr. A. Kuyper hem zijn kansel afstaat.

* * *

Als we spreken over Dr. Kohlbrugge dan kan het niet anders of we moeten spreken over de **Heiligmaking**. Want dat was het dat Kohlbrugge deed preken tegen de toenmalige prediking. Zoals Luther had 'ontdekt' dat een mens wordt **gerechtvaardigd** door het geloof, zo heeft Kohlbrugge 'ontdekt' dat deze gerechtvaardigde mens ook **wordt geheiligd** door het geloof. Maar, zult ge zeggen, dat leert de Schrift toch duidelijk. En de H. Catechismus spreekt van een heiliging door het geloof, en een leven van goede werken uit dankbaarheid.

Maar in de prediking uit die dagen, en ook in de praktijk van het christelijk leven werd het half genade, wijl gerechtvaardigd door het geloof; en half zelf-doen, wijl de heiliging een zaak was van de mens. Of zoals een spotter het zei, (maar één, die het wel goed meende): voor de tussenzang: genade, daarna: zelfdoen. Het bekende: 'maar nu moet gij, gemeente' had een welgefundeerde achtergrond: gerechtvaardigd zijt gij, **maar nu moet ge ook nog geheiligd worden.** En was dit niet overeenkomstig de Schrift? Wekt ook de apostel ons niet gedurig op tot een leven der dankbaarheid?, tot een strijden tegen de zonden? 'Zijt heilig, want I ben heilig'. En zo was er het gevaar dat de wet gepredikt werd niet als een tuchtmeester tot Christus, maar als de regel die volbracht moet worden om tot de gestelde heiliging te komen. Kohlbrugge met zijn sterk vooropzetten van de rechtvaardiging door het geloof, worstelde met dit probleem.

Dan komt het grote gebeuren in zijn leven. Tijdens een voorbereiding voor een preek leest hij Romeinen 7:12, "Maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde." Hij had altijd gedacht: wat mijn vlees aangaat, lig ik onder de zonde,

maar sinds mijn bekering is er e... nieuw levensbeginsel in mij g... komen. De wedergeboren mens ... vlees en geest. Nu las hij echte... Maar ik ben vleeselijk, (comm... verkocht onder de zonde. En ... verstond opeens: Ik, (dat is Pa... lus, de wedergeboren mens), b... **vleeselijk verkocht onder de zon...** Sinds zijn bekering had hij z... uiterste best gedaan om Go... Geest in zijn leven te laten he... sen, om de wet naarstig te ond... houden, om te vorderen op de w... der heiligmaking. Nu ineens z... hij, dat al zijn pogen, zijn gees... lijk werken, door en door vlesel... was. Want de heiliging is a... door Christus volbracht. Als ... **geloven zijn we heilig.** Hier is g... proces; de heiligmaking is ... bracht op Golgotha. Zoals Chris... onze gerechtigheid is, zo is ... ook onze heiligheid. Ook al ... we er niets van, ook al lijkt ... alles tegen, ook al zijn we in... zonden gevangen: door het ge... zijn we heilig. De wedergebo... en de niet-wedergeboren mens ... beiden zondaars van top tot te... De bekering is niet het begin ... een beter leven, ook de hei... making niet, en niet ziende moe... we dit nochtans geloven.

Kohlbrugge wist nu, dat ... voortaan zijn boodschap zou z... en alle geestelijke vroomheid m... hij waarderen als louter vlese...

Om dit goed te verstaan mo... we bekend zijn met de strijd ... er destijds en ook nu wel is ... de vraag, wie er eigenlijk aan ... woord is in Rom. 7. Is dit de ... dergeboren of de niet-wederg... ren mens? Er waren die zei... dat het onmogelijk is dat de ... dergeboren mens zo zou kun... spreken als Paulus spreekt in R... 7. Zulk een mens, zo zeiden ... kan, zal en mag zo niet sprek... want hij is een nieuw mens, ... de zonde verlost, heilig, met Ch... tus verenigd door de Heilige G... en kan dus evenmin zonden d... als Christus kan doen, en ... hij zo is, heeft hij ook geen sm... geen twijfel, geen ontevreden... met zijn lot: het pad der re... vaardigen is blijdschap en vro... heid. Hiertegenover staat de ... vatting, dat het **juist** de we... geboren mens is, die alléén zo s... ken kan, want immers de natu... lijke mens verstaat deze din... niet. Zou een moderne mens ... niet schamen voor de uitdrukk... ik, ellendig mens?

Maar Kohlbrugge 'stond' in ... meinen 7. Hij wist dat alleen ... wedergeboren mens zo spreekt, als Paulus hier doet. De men... goddeloos en toch rechtvaar... De mens is zondig, zondaar en ... heilig.

Maar de wet? Is er dan ... streven om het gebod te doen?

...schien meer) tot de Can. Ref. Church goede kans heeft. Tenslotte in dit artikel iets over de z.g. equalizatie van de quota.

Dat zijn een paar dure termen, maar ze komen hierop neer, dat deskundigen de financiële draagkracht van de verschillende kerken aan een onderzoek zouden onderwerpen.

Hier is al jaren aan gedokteerd, en in de Agenda van de Synode is van enig rapport dienaangaande geen spoor te vinden.

Ter laatster ure werd echter zo'n rapport ingediend, en het was zeer uitvoerig.

De Canadese afgevaardigden waren zeer geïnteresseerd in de mededeling, voorkomend op blz. 9, dat het gemiddeld gezinsinkomen voor Amerikaanse kerken moet worden geschat op $8300; en voor Canadese kerken op $7700.

Het zal niemand verwonderen, dat het laatstgenoemde bedrag (waaraan bepaalde conclusies verbonden werden) de wenkbrauwen van velen omhoog deden gaan.

De zaak zelf werd ternauwernood behandeld; de commissie zal er weer een jaar over moeten studeren; en de opmerking werd gemaakt dat het cijfer $7700 een drukfout was voor $4700. Een vreemde drukfout, omdat ze niet eenmaal, maar herhaaldelijk voorkwam, en de basis was van een berekening. Hoe dit ook zij, we moeten maar weer afwachten, wat de deskundigen ons hierover komen zeggen. Het is zeer onbevredigend, dat nu al jaren wordt ondersteld, dat de Canadese kerken kunnen volstaan met het betalen van 60% van de quota, terwijl niemand kan aantonen, dat dit getal te hoog, te laag, of precies juist is.

Er is lang gepraat over de (noodzakelijke) verhoging van de quota; ik ben daar geen expert in; maar het eindresultaat was (als ik het goed heb onthouden), dat de quota omhoog zijn gegaan met ongeveer 6%.

L. Praamsma.

...gemeenschap, maar het geschonden recht ...ag geven. Speck heeft zich, als hij schul... recht vergrepen en het komt ons voor, ...de rechter is dit te herstellen.

...t het uiterst moeilijk zal zijn om in deze ...pleidooien van de advokaat zullen stellig ... De man kon het immers niet helpen? ...stoffers zullen daarentegen eveneens am... niet verschrikkelijk dat acht onschuldige ...dige wijze om het leven zijn gebracht? ...t door menselijke gevoelens kunnen laten ..., noch aan de andere. Zijn ambtsuitoefe... moeten richten op de dienst van God. ...e taak.

dan maar gesloten moeten w... teiten van de kerken uit te b... kinderbewaarplaatsen aan de k... van dagen, koffiehuizen, jeugd... het voorstellen van de oprichti... of ballet voorstellingen.

Het is duidelijk dat naarmat... ter van de kerk uit het oog ve... moeten de grenzen voor de act... worden gezet. Maar dit is wat ... niet alleen de kleur, maar oo... de kerk niets anders over dan...

Wij voelen het allen wel: d... zich verliest in alleen ...

D.E.

ARNHEM: Overzicht tijdens de openingsceremonie van de 11e NATO-taptoe, welke de laatste week van juni op het plein voor het Provinciehuis in Arnhem werd gehouden.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received:

to Neerlandia, Alta., Rev. J. C. Scholten of Highland, Ind.

to Second Brampton, Ont., Rev. C. T. Fennema of Port Arthur, Ont.

Declined:

as Chaplain in St. Vincent De Paul Maximum Security Penitentiary in Montreal, (called by the Dept. of Justice, Government of Canada) Rev. H. Uittenbosch, Montreal Harbour Chaplain.

As Missionary Pastor at Gallatin Gateway, Montana (Montana I calling church), Rev. Vernon Luchies of Terrace, B.C.

Accepted:

to Edson, Alta., Rev. J. Huizenga of Harrison, S.D.

to Lacombe (Bethel), Alta., Rev. C. Vriend of Hamilton I, Ont.

to Second Brampton, Ont., Rev. C. T. Fennema of Port Arthur, Ont.

REFORMED CHURCH

Accepted:

to Hamilton, Ont., Rev. V. W. Ebert of Kalamazoo, Mich.

FREE CHR. REF. CHURCH

The Old Christian Reformed Church of West Flamboro, Ont., (Rev. J. Hamstra minister) which federated with the Free Chr. Ref. Church in 1967 is now fully accepted as a congregation in the Free Chr. Ref. Church.

The Presbyterian Reformed Church in Ontario asked for a consultation with Classis Ontario. This request has been referred to the General Synod. The Presb. Ref. Church has three congregations and two ministers, Rev. Quinsie Caldwell and Rev. G. Hamstra. The Presb. Ref. Church does not use musical instruments in its worship services.

NEWS FROM THE S.E. WOMEN'S FUND FOR CHRISTIAN HIGHER EDUCATION

Once more, it is time for another report from the "busje actie".

We received the wonderful amount of $2,209.00, and we send $2,150.00 to the Hamilton Christian Highschool.

We certainly appreciate your support and we pray that the Lord may continue to bless us with societies such as yours.

A hearty thank you to all the canvassers and to all who helped.

Mrs. A. Stigter,
P.O. Mt. Pleasant, Ont.

Hoe Canada voor haar mensen zorgt:

Hoe Canada de boeren steunt

door John F. Hayes

(Canadian Scene) — Omdat de landbouw zulk een belangrijke rol speelt in het economisch leven in Canada is het van het grootste belang, dat deze doorlopend stabiel wordt gehouden en dat de landbouwers als groep een rechtmatig deel van het nationale inkomen ontvangen. Daarom is er door het Departement van Landbouw over een lange periode een serie hulpprogramma's opgesteld om door middel van wetenschappelijk onderzoekingswerk de landbouw te steunen en wordt er ook voortdurend gewerkt om de productie en verkoopmethoden te verbeteren.

Ook zijn er plannen ontwikkeld om bepaalde situaties het hoofd te bieden. Zo werd bijvoorbeeld de Prairie Farm Rehabilitation Act uitgevaardigd om de gevolgen van de grote droogte van de dertiger jaren te helpen dragen. De Prairie Farm Assistance Act diende om de resultaten van een misoogst te verzachten en de Maritime Marshland Rehabilitation Act is bedoeld om waardevolle grond in de Atlantische kustprovincies in stand te houden.

Er zijn thans wetten van kracht, volgens welke subsidie op de prijs van landbouwproducten kan worden verstrekt, oogstverzekeringen worden verschaft, hulp wordt verstrekt bij de ontginning van land en een credietwezen voor landbouwers in het leven is geroepen.

Een der meest belangrijke is wel de Agricultural Stabilization Act, waardoor de prijzen der landbouwproducten worden gestabiliseerd en de boeren verzekerd zijn van een redelijke vergoeding voor hun arbeid en het door hen geïnvesteerde kapitaal. Ook wordt er gezorgd voor een juiste verhouding tussen de door de boeren ontvangen prijzen en de kosten die ze voor eventuele aankoop van goederen en werkkrachten moeten betalen. Dit is een belangrijke inkomstenstabilisatiewet, die Canada meer dan 60 miljoen dollar per jaar kost.

Door de Prairie Farm Assistance Act kunnen geldelijke toelagen worden uitgekeerd aan boeren in streken in de prairie provincies en in het Peace River district, waar de oogst weinig oplevert. De bedoeling hiervan is, dat de provincie door de federale regering wordt geholpen deze mensen te steunen en de boeren in staat te stellen ook na een jaar met een slechte oogst weer opnieuw te kunnen inzaaien in het volgende voorjaar.

Verder helpt men de boeren met de opslag van en met het vervoer van graan dat als veevoer gebruikt wordt in B.C. en het Oosten van Canada. Er is mogelijkheid tot het sluiten van een oogstverzekering in zes van Canada's tien provincies — Brits Columbia, Alberta, Saskatchewan, Manitoba, Ontario en Prince Edward Island. De federale regering draagt in belangrijke mate bij in de kosten, terwijl de uitvoering er van behartigd wordt door de provinciale regeringen.

Zowel de federale regering als de provinciale regeringen zijn betrokken bij de uitvoering van de Agricultural Rehabilitation and Redevelopment Act, die in 1961 van kracht is geworden, en die de belangrijkste wet vormt op het gebied van hulp aan landbouwers. In het kort gezegd voorziet deze wet in financiële hulp voor het beurtelings bebouwen van minder geschikte grond, voor de ontwikkeling van werkverschaffingsmogelijkheden in landbouwstreken, voor ontginningsprojecten en voor de financiering van onderzoek op dit gebied. In het kader van dit programma is het mogelijk dat inwoners van een bepaalde plaats de hoofden bij elkaar steken en de hulp inroepen van een technische raad of van een universiteit, of de hulp inroepen van beroeps- of regeringsdiensten om de mogelijkheden in hun streek en de bekwaamheid van de inwoners te bestuderen. Tot aan maart 1965 heeft men 735 verschillende projecten behandeld ten bedrage van ongeveer $65 miljoen.

Op deze manieren helpt Canada dus de landbouwers om hen te helpen met hun inkomsten, terwijl er ook veel wordt gedaan aan onderzoek om productie en kwaliteit te verhogen. De regering bestudeert ontginningsmogelijkheden en helpt met de vestiging van ondernemingen in landbouwstreken om te voorkomen dat men daar alleen en volkomen afhankelijk wordt van de landbouw.

Op deze manier bewijzen de federale en provinciale departementen van landbouw onschatbare diensten aan de landbouwer. Bovendien zijn alle boeren — net als alle andere personen — verzekerd waar het ouderdomspensioen betreft, terwijl zij ook in aanmerking komen voor kinderbijslag. Zij vallen niet onder de Ongevallenwet, maar zijn wel verzekerd tegen werkloosheid.

Immigranten die interesse hebben om zich op een boerderij te vestigen worden aangeraden te schrijven naar het Department of Agriculture in Ottawa of naar het Department of Agriculture in de provincie waarin zij wonen. Voor hen die de moeite nemen te schrijven zijn er allerlei inlichtingen beschikbaar die voor hen van grote waarde kunnen zijn. Als U besluit zich op een boerderij te vestigen, zult U ontdekken dat Canada achter U staat en U zal helpen met het vinden van een behoorlijk bestaan, welke tak van landbouw U ook verkiest.

CALVINIST-CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

DR. PIERRE ELLIOT TRUDEAU,
. . . voor een zware taak geplaatst . . .

Canada's Nieuwe Regering

Op het moment, dat wij dit schrijven, zijn juist de resultaten van de federale verkiezingen bekend geworden. Als gevolg hiervan zal het House of Commons drastische verandering ondergaan en zal Canada voor het eerst sinds 1962 een meerderheidsregering hebben.

De Liberal Party wordt regeringspartij en de Progressive Conservatives worden hare Majesteit's Oppositie. Dit was reeds zo tijdens het vorige kabinet, met dit verschil, dat de Liberal Party nu niet meer voor steun naar de kleinere partijen hoeft te zien, maar zelf een meerderheid vormt.

Misschien is de uitslag voor een aantal mensen teleurstellend geweest.

Men kan zich op twee manieren verzoenen met de toestand. Men kan zich schikken in de omstandigheden, omdat de uitslag nu eenmaal niet anders was, maar zich innerlijk verzetten tegen de regering. Maar men kan zich ook loyaal achter de nieuwe regering stellen. **Dit laatste is de christelijke reactie.**

Het Canadese volk heeft gebruik gemaakt van het democratische recht om die mannen te kiezen, door wie het geregeerd wil worden. Het resultaat is geweest, dat het Canadese volk gezegd heeft dat dit de Liberalen moeten zijn. Daarom moeten wij in die Liberalen nu onze regering erkennen, niet met lijdelijk verzet, maar loyaal en met volledige erkenning. Immers wij belijden, dat de regering, die op rechtmatige wijze is gekozen, de instantie is door wie het God belieft ons te regeren. Dat is onze belijdenis en die belijdenis willen wij ook beleven.

Regeren is zeer moeilijk en zowel nationaal als internationaal ziet het kabinet Trudeau zich voor een zware taak geplaatst. Zij moge zich geruggesteund weten door het gebed van Christelijk Canada, zodat de regering zich in dienst van God mag weten, en dat haar handelingen deel mogen uitmaken van de geschiedenis die God maakt.

D.F.

* * *

BRIEVEN AAN EEN VRIEND TE KAMPEN

⑩

Waarde Vriend,

'De Heidelberger, de eenvoudige Heidelberger, houdt daaraan vast, kinderen,' zo sprak Dr. H. F. Kohlbrugge op zijn sterfbed.

We worden in onze dagen weer tot Kohlbrugge gebracht door de hernieuwde uitgave van zijn werken. Vorig jaar verscheen bij Wever in Franeker: 'De Eenvoudige Heidelberg', preken over de Heidelbergse Catechismus: en nu komt van dezelfde uitgever de nieuwe uitgave van al zijn zgn. Leerredenen: 'Twaalf Twaalftallen'. Beide uitgaven in samenwerking met de vereniging tot Uitgave van Gereformeerde Geschriften, een vereniging van gereformeerde mensen uit de Nederlandse Hervormde Kerk.

Voor alles wil ik je zeggen, dat ik me oprecht verblijd over de hernieuwde uitgave van 'Kohlbrugge'. Dat het mogelijk is in deze dure tijd met zulk een uitgave op de markt te komen, bewijst dat er nog altijd belangstelling voor goede lectuur is.

* * *

Jij kent Kohlbrugge natuurlijk en je hebt hem ook gelezen. Ook al bleef hij in onze kring eigenlijk een vreemde. Het is Dr. Van Lonkhuyzen geweest, die hem bij ons heeft ingeleid. Maar dat dateert al van 1905. En wij leerden op de J.V. onderscheiden tussen Kohlbruggianen en Neo-Kohlbruggianen.

* * *

Maar laat ik eerst je geheugen opfrissen met enkele feiten uit zijn leven: Kohlbrugge (voornaam: Heinrich Friedrich) werd geboren te Amsterdam in het jaar 1803. Zijn vader was Luthers en zijn moeder gereformeerd. Hij werd op 25-jarige leeftijd candidaat in de Lutherse Kerk, waar zijn ernstige prediking al aanstonds veel opgang maakte. Door zijn vooropzetten van de rechtvaardiging door het geloof alleen, zonder de werken der wet, maakte hij zich in zijn kerk veel tegenstanders. Men verbood hem de kansel omdat, zoals Ds. Uckerman het uitdrukte: men rust wilde in de Kerk. Hij zocht toegang tot de Hervormde Kerk, maar ook dat werd geweigerd; en met de Afscheiding wilde hij niet meegaan. Terecht is hij genoemd: De Banneling der Kansels.

Na veel omzwerven komt hij tenslotte terecht bij de Vrije Gereformeerde te Elberfeld in Duitsland, waar hij tot zijn dood in 1875 heeft gepredikt. Zal hij dan als banneling sterven? Neen, God gaf ook aan dit leven genade en ere. In de dagen van zijn afzetting had hij God gebeden om een plaats in de kerk, ook al was het de kleinste gemeente — en ziet in 1865 beroept het dorpje Zoutelande hem. Hoewel hij meende, voor het beroep te moeten afwijzen, is het hem wel een versterking van zijn geloof geweest een plaats te kunnen krijgen. Oud geworden, preekt hij zowaar nog te Amsterdam waar niemand minder dan Dr. A. Kuyper hem zijn kansel afstaat.

* * *

Als we spreken over Dr. Kohlbrugge dan kan het niet anders of we moeten spreken over de **Heiligmaking**. Want dat was het dat Kohlbrugge deed preken tegen de toenmalige prediking. Zoals Luther had 'ontdekt' dat een mens wordt **gerechtvaardigd** door het geloof, zo heeft Kohlbrugge 'ontdekt' dat deze gerechtvaardigde mens ook **wordt geheiligd** door het geloof. Maar, zult ge zeggen, dat leert de Schrift toch duidelijk. En de H. Catechismus spreekt van een heiliging door het geloof, en een leven van goede werken uit dankbaarheid.

Maar in de prediking uit die dagen, en ook in de praktijk van het christelijk leven werd het half genade, wijl gerechtvaardigd door het geloof; en half zelf-doen, wijl de heiliging een zaak was van de mens. Of zoals een spotter het zei, (maar één, die het wel goed meende): voor de tussenzang: genade, daarna: zelfdoen. Het bekende: 'maar nu moet gij, gemeente' had een welgefundeerde achtergrond: gerechtvaardigd zijt gij, **maar nu moet ge ook nog geheiligd worden.** En was dit niet overeenkomstig de Schrift? Wekt ook de apostel ons niet gedurig op tot een leven der dankbaarheid?, tot een strijden tegen de zonden? 'Zijt heilig, want I ben heilig'. En zo was er het gevaar dat de wet gepredikt werd niet als een tuchtmeester tot Christus, maar als de regel die volbracht moet worden om tot de gestelde heiliging te komen. Kohlbrugge met zijn sterk vooropzetten van de rechtvaardiging door het geloof, worstelde met dit probleem.

Dan komt het grote gebeuren in zijn leven. Tijdens een voorbereiding voor een preek leest hij Romeinen 7:12, "Maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde." Hij had altijd gedacht: wat mijn vlees aangaat, lig ik onder de zonde, maar sinds mijn bekering is er een nieuw levensbeginsel in mij gekomen. De wedergeboren mens is vlees en geest. **Nu** las hij echter: Maar ik ben vleeselijk, (comma) verkocht onder de zonde. En hij verstond opeens: Ik, (dat is Paulus, de wedergeboren mens), **ben vleeselijk verkocht onder de zonde.** Sinds zijn bekering had hij zijn uiterste best gedaan om Gods Geest in zijn leven te laten heersen, om de wet naarstig te onderhouden, om te vorderen op de weg der heiligmaking. Nu ineens zag hij, dat al zijn pogen, zijn geestelijk werken, door en door vleselijk was. Want de heiliging is alzo door Christus volbracht. **Als we geloven zijn we heilig.** Hier is geen proces; de heiligmaking is volbracht op Golgotha. Zoals Christus onze gerechtigheid is, zo is Hij ook onze heiligheid. Ook al zien we er niets van, ook al lijkt het alles tegen, ook al zijn we in de zonden gevangen: door het geloof zijn we heilig. De wedergeboren en de niet-wedergeboren mens zijn beiden zondaars van top tot teen. De bekering is niet het begin van een beter leven, ook de heiligmaking niet, en niet ziende moeten we dit nochtans geloven.

Kohlbrugge wist nu, dat dit voortaan zijn boodschap zou zijn, en alle geestelijke vroomheid moet hij waarderen als louter **vleselijk.**

Om dit goed te verstaan moeten we bekend zijn met de strijd die er destijds en ook nu wel is over de vraag, wie er eigenlijk aan het woord is in Rom. 7. Is dit de wedergeboren of de niet-wedergeboren mens? Er waren die zeiden, dat het onmogelijk is dat de wedergeboren mens zo zou kunnen spreken als Paulus spreekt in Rom. 7. Zulk een mens, zo zeiden zij, kan, zal en mag zo niet spreken, want hij is een nieuw mens, van de zonde verlost, heilig, met Christus verenigd door de Heilige Geest en kan dus evenmin zonden doen, als Christus kan doen, en daar hij zo is, heeft hij ook geen smart, geen twijfel, geen ontevredenheid met zijn lot: het pad der rechtvaardigen is blijdschap en vrolijkheid. Hiertegenover staat de opvatting, dat het **juist** de wedergeboren mens is, die alléén zo spreken kan, want immers de natuurlijke mens verstaat deze dingen niet. Zou een moderne mens zich niet schamen voor de uitdrukking: ik, ellendig mens?

Maar Kohlbrugge 'stond' in Romeinen 7. Hij wist dat alleen de wedergeboren mens zo spreekt, zoals Paulus hier doet. De mens is goddeloos en toch rechtvaardig. De mens is zondig, zondaar en toch heilig.

Maar de wet? Is er dan geen streven om het gebod te doen? Vleselijke vroomheid, oordeelt Kohlbrugge.

* * *

Zijn beste vrienden keerden zich nu tegen hem. Da Costa beschuldigt hem van anti-nomianisme, dat is van wetteloosheid. 'Jouw theologie is de theologie van het onwedergeboren hart' zo roept hij hem toe.

Dat was een strijd in die dagen. Maar zoals het wel meer gaat... ruim dertig jaar later komt Dr. J. H. Gunning, overziet de strijd en gaat schrijven: 'Wordt Heiligmaking transgewijze bereikt? En hij neemt het op voor... Kohlbrugge. En Dr. A. Kuyper schreef: 'In zijn principiele strijd over Rom. 7 staan wij, zonder nu iedere uitdrukking voor onze rekening te nemen, zeer beslist aan zijn zijde.'

* * *

Waarom ik mij dan verheug over de hernieuwde verschijning van zijn werken? Alleen reeds hierom dat Kohlbrugge in hart en nieren gereformeerd was. Dat hij nooit en nimmer in het stuk der zaligheid ook maar iets op rekening van de mens schreef. Zeker ik realiseer me, dat de belangstelling voor een deel is te danken en gaat via Kierkegaard en Barth. Maar dat neemt niet weg, dat voor ons, die leven willen bij de waarheid der Schrift, het werk van Kohlbrugge tot een grote steun kan zijn. Want het zijn immers Kohlbrugge's PREKEN waarvoor de uitgever onze aandacht vraagt. En in zijn preken geeft hij opening van het Woord Gods. 'Na Luther is de strijd om de gerechtigheid voor God door zo weinigen onder de herders der kudde zo diep en zo veelzijdig gegrepen als door hem'.

Dit oordeel van Dr. Kuyper moge ook voor ons een aanleiding zijn hem opnieuw te bestuderen, te lezen. Want van hem worden we vanzelf teruggebracht tot de Schrift. En het is vooral daarom dat ik me verheug dat én de Leerredenen én de Catechismuspreken van Kohlbrugge, waarin hij geheel zijn theologie weergeeft, opnieuw onder aller bereik kunnen komen.

Als de 'eenvoudige Heidelberger' weer wordt bestudeerd en begrepen, wordt er een dam geworpen tegen alle dwaalleer en leugen.

En wie, die de kerk liefheeft, zou zich hierover niet verblijden?

Je Vriend uit Canada.

* * *

Recht

In hoeverre iemand aansprakelijk is voor hetgeen hij doet, is een vraag waar in het bijzonder de juridische wetenschap dagelijks mee te maken heeft. Als ik iemand aanrijd, dan moet ik voor de gevolgen opkomen. En als ik steel, dan grijpt de overheid mij niet alleen om zo mogelijk het gestolene terug te geven, maar tevens om aan de gerechtigheid te voldoen en mij te straffen. Zo schrijft Paulus het ook aan de christenen te Rome. Als hij het over de overheid heeft zegt hij, dat zij in dienst van God staat, u ten goede. "Indien gij **kwaad doet, wees dan bevreesd, want zij draagt het zwaard niet tevergeefs."** (Rom. 13:4).

Maar als iemand nu kwaad doet, zonder dat hij het helpen kan? Moet hij dan toch aansprakelijk worden gesteld? Het wekt wel eens onze ontstemming op als advokaten trachten alle goede zijden van een beschuldigde aan te wijzen en alle omstandigheden te berde te brengen, of als wij lezen dat een rechter een psychiatrisch onderzoek gelast. Maar aan de andere kant vinden wij toch voldoening in het feit, dat een misdaad niet beoordeeld wordt zonder dat de verzachtende omstandigheden in aanmerking worden genomen.

Volgende maand komt de zaak van Richard Speck voor. Dit was de man, die in 1966 acht verpleegsters in Chicago in één avond om het leven bracht. Voor die man hebben wij geen goed woord over. Iemand **die zo iets kan doen,** die zonder aanleiding acht meisjes vermoorden kan, is wel zo schuldig, dat wij van verzachtende omstandigheden in dit geval niet willen horen. Maar zijn advokaat denkt hier anders over. **Die is van plan om de rechter te zeggen,** dat Speck niet schuldig **is, omdat hij een XYY type is.**

Dat XYY **duidt op een chromosomale** abnormaliteit. Chromosomes zijn kleine deeltjes van menselijke cellen, waardoor wij bepaalde physische of persoonlijke hoedanigheden overerven. Ieder meisje heeft twee vrouwelijke componenten aangeduid met de letters XX, iedere jongen heeft een vrouwelijke en een mannelijke component, aangeduid met XY.

Een heel enkele keer gebeurt het dat een baby een extra mannelijke of vrouwelijke chromosome krijgt. En dit nu blijkt het geval te zijn met Richard Speck. Die heeft een extra mannelijke chromosome, dus niet XY, maar XYY. En de statistieken hebben uitgewezen, dat mensen die dit hebben, vaak onverbeterlijke misdadigers zijn. Misdadigers met XYY komen vaak uit goede gezinnen, in tegenstelling to misdadigers die XY hebben. Het wangedrag van de laatste kan men dikwijls terugbrengen tot de erbarmelijke jeugd die ze gehad hebben of door het feit, dat zij uit een gebroken familie kwamen of liefde hebben gemist. Dit is echter niet het geval met hen die XYY hebben. Hun jeugd is meestal normaal geweest en zij hebben een normale opvoeding gehad.

Dus moet Richard Speck nu maar vrijuit gaan? De man kan het immers niet helpen, dat hij zo is? Men kan hem toch niet straffen op dezelfde wijze als men dit met normale mensen zou doen?

In die lijn zal de advokaat het ook wel opbrengen in de rechtszitting. Nu hangt het er maar van af, welke maatstaf men aanlegt. Moet een rechter zich bezighouden met de psychische toestand van de misdadiger? Of moet hij de publieke veiligheid op het oog hebben, die bedreigd wordt indien iemand als Speck blijft rondlopen? Of moet hij zich vooral laten leiden door de overweging, dat het recht is geschonden en dat dit moet worden hersteld?

Het lijkt ons toe, dat de rechter alleen met het laatste te doen heeft. **Hij is ambtdrager** van de overheid en die overheid, belijden we, staat in dienst van God. Niet humane overwegingen, ook niet de veiligheid van de menselijke gemeenschap, maar het geschonden recht Gods **moet bij hem de doorslag geven.** Speck heeft zich, als hij schuldig bevonden wordt, aan dit recht vergrepen en het komt ons voor, dat het de eerste taak van de rechter is dit te herstellen.

Wij beseffen heel goed, dat het uiterst moeilijk zal zijn om in deze zaak **uitspraak te doen.** De pleidooien van de advokaat zullen stellig gewicht in de schaal leggen. De man kon het immers niet helpen? De familieleden van de slachtoffers zullen daarentegen eveneens ammunitie aandragen. **Was het niet verschrikkelijk dat acht onschuldige** meisjes op zulk een koelbloedige wijze om het leven zijn gebracht? **Maar de rechter zal zich niet** door menselijke gevoelens kunnen laten leiden, noch aan de ene zijde, noch aan de andere. Zijn ambtsuitoefening zal zich eerst en vooral moeten richten op de dienst van God. Voorwaar, geen gemakkelijke taak.

D.F.

* * *

Belastingplichtige Kerken

In Ontario overweegt de regering **de kerken, die tot nu toe vrij** waren van belasting, aan te slaan voor een deel van het inkomen van de provincie. Weliswaar heeft de regering verklaard, dat zij niet tot wetgeving zal overgaan voordat zij volledige ruggespraak heeft gehad met de kerkelijke leiders, maar de dreiging zit toch in de lucht.

Dit betekent natuurlijk een aanmerkelijke verzwaring voor de kerkelijke budgetten. Het is toch al moeilijk om het budget kloppend te maken, maar als hieraan nog een bedrag voor belasting moet worden toegevoegd, zal het helemaal een toer zijn om aan de financiële verplichtingen te voldoen.

Dat heeft verschillende kerken in Toronto er toe gebracht om nu al vast **inventaris op te maken** en te zien wat er in de toekomst te doen valt. Men heeft nagegaan hoeveel kerkgangers men 's zondags heeft. Een grote kerk als de Bathurst Street United Church, die 1500 mensen kan bevatten, telt 's zondags niet meer dan gemiddeld 100 kerkgangers. St. Barnabas Anglican Church, die 500 mensen bevatten kan, heeft er 's zondags niet meer dan gemiddeld 90. Deze gevallen zijn maar niet incidenteel. Een sociologist heeft uitgevonden, dat van de 30 "downtown" kerken het aantal kerkgangers op zondag beneden de 100 blijft.

Als zo de situatie is, dan wordt de belasting straks een probleem. Een kerk, de Metropolitan United Church aan Queen Street, zal jaarlijks $187.000 aan belasting moeten opbrengen. Dit is een fortuin. En als men daarbij in ogenschouw neemt, dat in een jaar tijd alleen de United Church in Toronto 2500 leden heeft verloren, dan is het wel te begrijpen, dat er mensen zijn, die zeggen, dat de kerken dan maar gesloten moeten worden. Anderen stellen voor de activiteiten van de kerken uit te breiden. Er zijn voorstellen gedaan om kinderbewaarplaatsen aan de kerken te verbinden, of clubs voor ouden van dagen, koffiehuizen, jeugd-activiteiten. Anderen gingen zover als het voorstellen van de oprichting van drama-groepen, muziek recitals of ballet voorstellingen.

Het is duidelijk dat naarmate de nood gaat dreigen, men het karakter van de kerk uit het oog verliest. Er moet geld komen en daarom moeten de grenzen voor de activiteiten van de kerk maar wat verder worden gezet. Maar dit is water bij de wijn doen, zoveel water, dat niet alleen de kleur, maar ook de smaak verdwijnt. Dan is er van de kerk niets anders over dan een sociaal verzamelpunt.

Wij voelen het allen wel: die kant moeten wij niet op. Als de kerk zich verliest in alleen maar sociale activiteiten, komt de bediening van het Woord op de achtergrond. En terecht heeft die Woordbediening in de kerken van de Reformatie een centrale en vooraanstaande plaats ingenomen.

Maar dan heeft de dreiging van de belasting andere konsekwenties. Als die wet er komt, wanneer dit dan ook maar moge zijn, dan wil dit zeggen, dat de kerk waarvan wij lid zijn, voor zoveel honderd, misschien wel zoveel duizend dollars per jaar zal worden aangeslagen.

En dit geld zal er moeten komen. Daarmee kunnen wij niet doen, wat nogal eens met kerkelijke quotas wordt gedaan, en zeggen dat er niet meer is. De beheerders van de denominale kassen nemen daar genoegen mee. Als een kerk niet meer dan 30% of 40% kan opbrengen, wel, dan legt de penningmeester van die bepaalde quota het hoofd in de schoot. Wat kan hij anders? Hij kan op geen enkele wijze het geld van die kerk vorderen. Maar zo zal **het straks met belastinggelden** niet zijn. De ontvanger van belastingen gaat niet accoord met het ontvangen van 40% of zo van de aanslag. Hij rust niet voor hij de volle 100% heeft.

Misschien heeft die belasting een goede kant. Misschien zal het ons besef van de verplichtingen van ons kerklidmaatschap scherper voor de geest brengen. Er is maar een enkele kerk, die voor honderd procent aan haar financiëele verplichtingen voldoet. Het gemiddelde percentage ligt tussen de 50 en 60. Hoe komt dit toch? Hoe komt het dat een kerk met een jaarlijks budget van $30.000, per week niet meer dan 400 of 450 dollar binnen krijgt? Dit cijfer staat wel in scherp contrast tot de andere activiteiten onder ons. Want 400 dollar per week is iets meer dan $20.000 per jaar, of wel tien duizend dollar beneden het budget.

Hoeveel is de kerk ons waard? Een vreemde vraag? Misschien willen wij er voor geen enkele prijs afstand van doen. Maar dan moet dit blijken uit de inkomsten, die wij, de leden, moeten brengen. En als straks de belasting komt, dan zullen weer wij, de leden, moeten zorgen dat dit bedrag er komt.

D.F.

Ontslag Ds. G. Toornvliet als Radiopredikant

De particuliere synode van de gereformeerde kerken in Noord-Holland heeft zich tot haar grote spijt genoodzaakt gezien ontslag te verlenen aan ds. G. Toornvliet, predikant in algemene dienst van de synode voor radio Bloemendaal. Het ontslag gaat in per 16 augustus a.s. en het heeft alleen betrekking op de functie van ds. Toornvliet als radiopredikant. Hij behoudt de naam en de eer van een Dienaar des Woords.

De moeilijkheden, die aanleiding zijn tot dit ontslag, zijn van organisatorische aard. Het blijkt onmogelijk om een samenwerking tot stand te brengen tussen ds. Toornvliet en de deputaten van de synode, die verantwoordelijk zijn voor het evangelisatiewerk van radio Bloemendaal. Sinds begin april heeft een speciale commissie van de synode getracht een verzoening tot stand te brengen. Zij moest echter rapporteren dat dit niet is gelukt en dat ds. Toornvliet ook niet heeft meegewerkt om tot de door de synode zozeer gewenste oplossing te komen. Een gesprek van ds. Toornvliet met de synode leidde evenmin tot positieve resultaten.

Het verlof van zijn radiowerk, dat ds. Toornvliet reeds had, is door de synode verlengd tot de ontslagdatum. De synode stelde daarbij, dat zij verwacht, dat ds. Toornvliet zich zal houden aan de regels van de kerkelijke samenleving. Dit betekent dat hij zich zal moeten onthouden van medewerking aan samenkomsten, die in enigerlei vorm het karakter dragen van een kerkdienst, maar die zonder bewilliging van de plaatselijke kerkeraad worden belegd.

De deputaten voor het radio-evangelisatiewerk kregen inmiddels van de synode opdracht hun werk voort te zetten en zo spoedig mogelijk de nodige voorstellen te doen op een voortgezette zitting van de synode.

De moeilijkheden om tot een goede samenwerking met ds. Toornvliet te komen duren reeds jaren. In 1964, toen ds. Toornvliet nog in dienst was van de gereformeerde kerk van Bloemendaal, moest de classis Haarlem naar aanleiding van diverse conflicten reeds vaststellen, dat het ondanks jarenlange pogingen niet was gelukt tot een bevredigende oplossing te komen. Later heeft de synode van Noord-Holland de radio-evangelisatie van Bloemendaal overgenomen en ds. Toornvliet kwam in dienst van deze synode. Ook hier kwamen na enige tijd moeilijkheden. Zo vormde ds. Toornvliet buiten de verantwoordelijke deputaten om een eigen "radioraad", die de diensten, o.a. een speciale avondmaalsviering, ging vaststellen.

Houding en optreden van ds. Toornvliet vloeien, zo is de verzoeningscommissie bij gesprekken en uit correspondentie gebleken, voort uit de visie van ds. Toornvliet op zijn roeping als predikant. Dit is voor hem een gewetenszaak. Vanuit zijn visie ervaart hij elke kritische begeleiding van zijn arbeid als een aantasting van zijn roeping en een tegenhouden van het werk Gods, aldus het comité. Haar conclusie in het synoderapport was, dat ds. Toornvliet met deze opvatting over een zozeer aan zijn persoon en prediking gebonden radiogemeente in feite terechtkomt bij een eigen groep buiten elk kerkverband, niet gebonden aan welke regeling ook. Hieraan kunnen de kerken onmogelijk haar medewerking verlenen.

Het conflict rondom de Bloemendaalse kerkzender is de laatste tijd verscherpt door het optreden van een "comité ter behartiging van de belangen van de radiogemeente, opgebouwd door de arbeid van ds. G. Toornvliet te Bloemendaal". Dit comité voert een felle anti-kerkelijke actie. In circulaires en perspublikaties propageert het comité de radiogemeente als de frisse stootgroep van Christus tegenover een dorre kerk, die probeert dit initiatief dood te drukken, teneinde in haar gezapige rust te kunnen voortleven.

Vergeefs heeft de synode-commissie aan ds. Toornvliet gevraagd zich van dit comité te distanciëren. In interviews voor dagbladen en televisie schetsten vertegenwoordigers van het comité ds. Toornvliet als en non-conformistische voorloper, die door de conservatieve achterban niet langer wordt begrepen. In het televisieprogramma "Achter het Nieuws" waarin dit ook gezegd werd, was ds. Toornvliet zelf aanwezig en hij verzette zich niet, hoewel deze karakterisering volledig onjuist was. Het ging namelijk uitsluitend om de vraag of hij al dan niet bereid was tot samenwerking en in geen enkel opzicht over de tegenstelling progressief-conservatief.

Het comité wekt, zo moest men concluderen, de indruk, dat het streeft naar een zelfstandige radiogemeente vrij van iedere kerkelijke binding. De laatste tijd organiseerde men in Haarlem en Amsterdam ook eigen kerkdiensten met ds. Toornvliet als voorganger.

—Gereformeerd Weekblad

Werelddiakonaat geeft werk aan Arabieren in Israel

In Israel gaat het werelddiakonaat van de gereformeerde kerken van Nederland deelnemen aan de aan de werkverschaffing voor werkloze arabieren. Dit gebeurt in samenwerking met de Israelische regering en met het vluchtelingencomité van de Raad van Kerken in het midden Oosten.

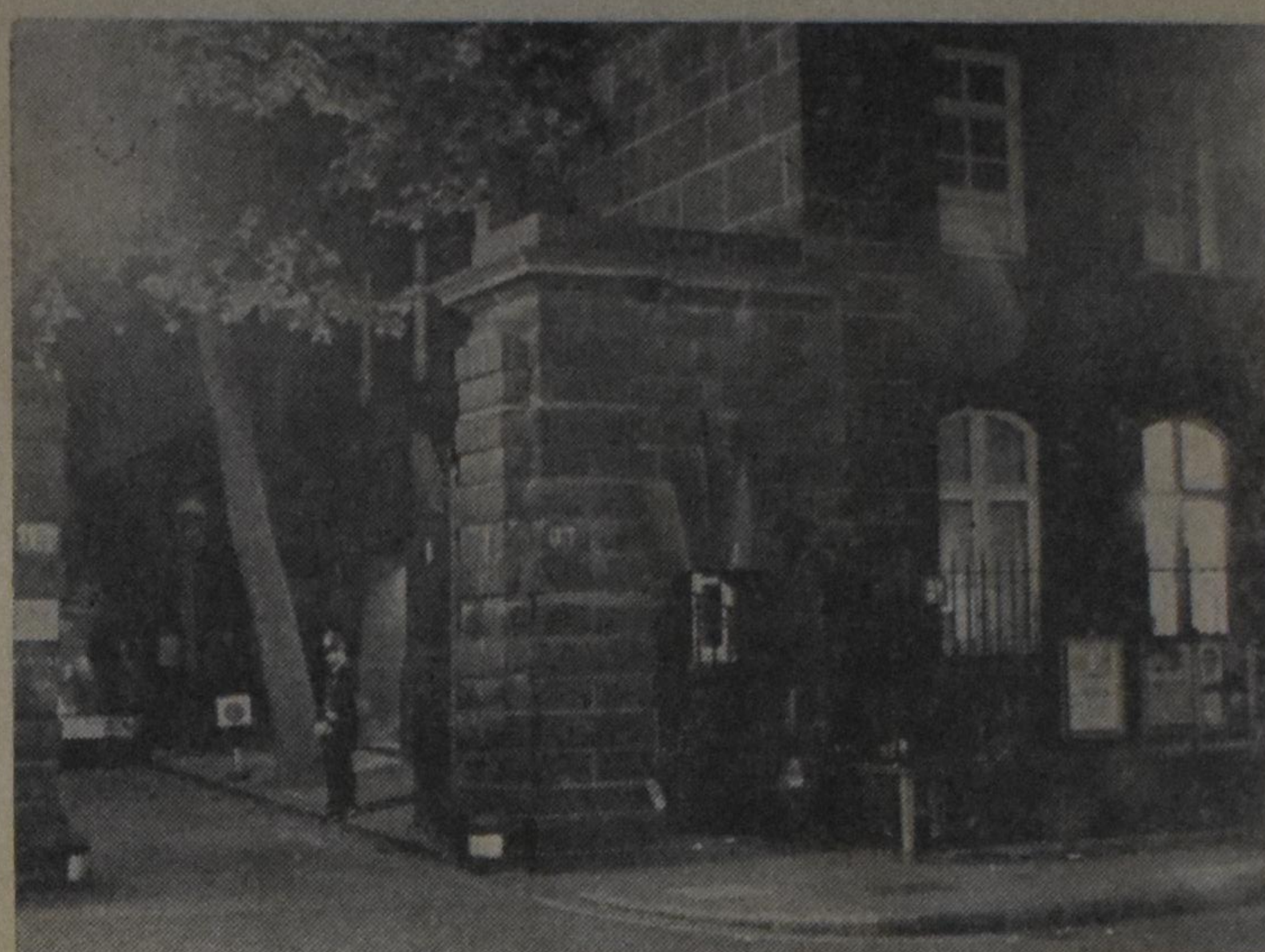
Het project omvat de aanleg van wegen in drie dorpen. De regering betaalt de lonen voor 150 arbeiders. Het werelddiakonaat financiert de materialen, zoals asfalt en de huur van walsen. Ook de bevolking van de dorpen zelf werkt mee door te zorgen voor de aanvoer van steen.

De werkloosheid onder de arabieren, zowel in Israel zelf als in de bezette gebieden is bijzonder zorgwekkend. Tienduizenden gezinnen hebben geen enkel inkomen. In Nazareth bijvoorbeeld is meer dan dertig procent van de arabische arbeiders al een jaar werkloos. Bij de wegenaanleg zullen in de eerste plaats kostwinners en jongeren te werk gesteld worden.

In totaal heeft het gereformeerd werelddiakonaat opnieuw f 200.000 uitgetrokken voor verdere hulp in het midden Oosten. Behalve de wegenaanleg financiert men er nòg een werverschaffingsobjekt mee. De schoenmakers van Jordanië kregen namelijk opdracht 5000 paar schoenen te maken voor vluchtelingenkinderen in Syrië. Deze schoenen kosten f 7.50 per paar. Kortgeleden kregen de Jordaanse schoenmakers ook reeds een grote opdracht van het gereformeerd werelddiakonaat. Toen ging het om de leverantie van 5000 paar kinderschoenen voor de vluchtelingenkampen in Jordanië zelf.

Het hulpprogramma van de gereformeerde kerken richtz ich voor het midden Oosten verder op het ambachtsonderwijs, kinderzorg en huishoudcursussen in de vluchtelingencentra langs de Jordaan. Hiervoor beschikt men o.a. in Emmaus en Hebron over "family-centres", waar dagelijks honderden ondervoede en zieke babies en kleuters worden gevoed. Ook kunnen verzwakte moeders er weer op krachten komen en leren hoe ze van hun armoedige behuizing toch nog een "home" voor haar gezin kunnen maken.

Tenslotte richt zich de hulp op de Gazastrook. Onder leiding van de Nederlander A. van Goor kwam in deze streek reeds allerlei werk tot stand. Het varieert van de verstrekking van kunstledematen aan oorlogsinvaliden, medische zorg en ambachtsonderwijs tot het maken van pompen in citrusplantages. In totaal besteedde het gereformeerd werelddiakonaat sinds de juni-oorlog van vorig jaar ongeveer driekwart miljoen gulden aan hulpverlening in het midden Oosten.

LONDEN: Een eenzame politieman houdt de wacht bij de ingang van het politiebureau Cannon Row waarin zich James Earl Ray bevindt — de man die verdacht wordt van de moord op Ds Martin Luther King. Ray zal in Engeland voor de rechter komen wegens verboden wapenbezit en het reizen op een vals paspoort. De Verenigde Staten hebben zijn uitlevering gevraagd.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(6)

Marion lacht ook om die stok, maar heimelijk vindt ze er toch iets waardigs in. De stok heeft vader tenminste op het lyceum de hebbelijke bijnaam gegeven van "de Stok" en niet, zoals de andere leraren bijvoorbeeld, de minder mooie als "de Pruts", of "de Vos" of "de Sluwe". Nu kijkt ze niet meer kleinerend opzij, maar meer met trots, want ze weet maar al te goed, dat de leerlingen vader graag mogen om z'n joligheid en goedhartigheid en daarom kunnen ze z'n strengheid en eigenlijk in de les weinig door de vingers zien, gemakkelijk aanvaarden. En voor de zoveelste maal stelt Marion bij zichzelf vast dat, als ze vader bijvoorbeeld "de Sluwe" hadden genoemd, ze vroeger nooit op het lyceum was gekomen. Vast niet.

"De bus is laat!" roept Berend, boven het gieren van de wind uit. Hij trekt z'n alpino wat dieper om z'n hoofd, met het gevoel of het ding toch nog zal worden afgerukt. Ze zijn weer gedraaid en lopen nu pal tegen de storm in. Berend iets voorovergebogen, maar Marion, met het gele hoofddoekje stevig onder haar kin vastgeknoopt en de ceintuur van haar jas vast om haar middel gesjord, fier rechtop naast hem.

Op hetzelfde moment zien ze beiden naar omhoog, waar met woest gekraak een paar meter verder een halve boomkruin naar beneden komt vallen.

"Gevaarlijk," zegt Berend en ziet meteen onrustig om naar de nog steeds uitblijvende bus. "Moeder is laat."

Marion is al bij de zwarte, krakende takkenberg. "Toe vader, pak ook eens aan, we zullen hem hier maar niet laten liggen, precies op het fietspad." Samen slepen ze het gevaarte voor de wind uit naar de grasberm. Daar, aan hun voeten, woelt het grauwe water, met snel opkomende schuimkoppen op de golven, in een ongekend tempo voorbij.

"Niet zo dicht bij de kant!" schreeuwt Berend boven het kraken en loeien uit en hij grijpt Marion bij de arm.

Stram vechten ze met de takkenberg tegen het rukken en duwen van de orkaan. Marion heeft beet bij het afgebroken gedeelte waar het taaie, levende binnenste nog zichtbaar is.

Er is een wilde warreling van takken en jasslippen, dan een plons... en als een schip zonder stuur, nemen de golven gretig de op en neer deinende vormloze massa mee in hun stroom. Berend en Marion volgen de gang van z'n vaart niet, want iets in Berend doet hem weer omzien naar de bus... "Marion! Hij is er!"

Als schoolkinderen, die in de verte de bel hebben horen luiden, laten ze het water achter zich, hollen dwars over het gras, kijken naar links en rechts de rijweg af, wachten ongeduldig voor twee passerende auto's en zien dan hoe een jongeman met Laura's koffer uit de bus stapt en haar dan galant z'n andere hand aanbiedt om haar te helpen bij het uitstappen. Maar ze neemt hem niet, want de steeds op nieuwe prooi beluste, aanstormende wind, rukt en plukt aan haar hoed, haar rokken en tasje en alles tegelijk. Dan grijpt de jongeman resoluut haar arm.

"Nou Marion!" zegt Berend, z'n pas inhoudend en zich haast spelbreker voelend.

"Daar is m'n man," horen ze Laura's beschaafde, gedecideerde stem. Als een klein, verwaaid groepje staan ze op de vluchtheuvel. De jongeman groet beleefd en verdwijnt langs het trottoir en dan sluit Berend Laura in z'n armen. Hij voelt haar zachte frisse wang, haar warme mond. Eén moment sluit ze zich tegen hem aan in de druk van z'n armen. Marion hoort vader alleen "vrouw" zeggen. Ze tuit haar lippen. Als ik ooit getrouwd ben, denkt ze, en ik ben vier dagen weggeweest, nu, dan kan mijn man toch op z'n minst "lieverd" zeggen.

Met z'n drieën worstelen ze op de vluchtheuvel nog even met de storm, die alles beukt en slaat; Laura komt handen te kort overal naar te grijpen.

"Mam, doe toch een sjaaltje om uw hoed, zo is het geen lopen."

"Ja!" Laura peutert het zijden dingetje los van onder haar mantel.

"Zit nu alles vast?" roept Berend overdreven luid, zichzelf safe voelend met z'n alpinootje, "dan gaan we."

"Dat het hier ook zo stormt!" Laura loopt tussen hen beiden in en maakt zich even los uit Marions arm om haar kraag hoger op te zetten. "O, wat een wind," hapt ze. "Ik wist niet dat het hier zo erg was."

"Maar dat zal toch overal wel zo zijn?" vraagt Berend.

"Ja, maar in de trein merkte je het niet zo. Vanmiddag, ja, toen zijn we nog met de auto naar Scheveningen geweest en hebben daar over de boulevard gereden. Ja, daar was het ook raak, hoor! Je had moeten zien, hoe hoog die golven werden opgezweept. Maar hoe is het nu met Paul, erg ziek?"

"Tja, z'n keel ziet er lelijk uit, hè Marion? De dokter dacht een flinke angina. De temperatuur was vanavond weer bij de veertig, zoiets moet even uitzieken, hè."

"Maar u had best weg kunnen blijven tot maandag, hoor mam." Marion voelt zich door de vervroegde terugkomst van moeder eigenlijk een beetje in haar wiek geschoten, want alles liep op rolletjes.

"Ja, dat weet ik wel, maar nog zo'n hele zondag ertussen. En als er één met zoiets begint, heb je alle kans dat er nog meer worden aangestoken. Met de kleintjes alles goed?"

"Ja, best mam, ze zijn zo lief geweest."

Als ze bij huis zijn, schijnt door de ruitjes van de voordeur licht en nog voor ze op de stoep zijn, wordt de deur van binnenuit opengerukt. Met uitbundige vreugdekreten vliegen de acht- en tienjarige Ini en Pim Laura tegemoet.

In de vestibule zwaait de glazen tochtdeur met geweld heen en weer. Laura maakt de harde jongenshanden los van haar hals. "Vlug Pim, de keukenbuitendeur staat open, doe die eerst dicht, alles slaat nog kapot."

Pim rent al. Boem! Het gaat hardhandiger dan zijn bedoeling was, want de wind helpt hem een handje. Achter hen slaat nu ook de voordeur in het slot. Laura houdt haar handen voor haar oren. "Wat een kabaal maken jullie."

Marion kamt voor de gangspiegel haar platgedrukte en verwarde haar met kennis van zaken in het gewenste model.

Berend hangt z'n gele stok op de gewone plaats aan de kapstok. "Nog meer storm op komst, vrouw!"

Rumoerig gaan ze naar binnen, naar de veilige beslotenheid van de warme suite, maar Laura slipt eerst nog even naar boven. Paul ligt op het divanbed in Berends studeerkamer. Laura schudt haar hoofd. Dat is nu weer echt iets om te bedenken als zij er niet is. Dan moet er beslist iets bijzonders zijn.

"Ja mam, de dokter vond dat ik in een goed verwarmde kamer moest en beneden..." Haast een beetje verontschuldigend ziet hij haar aan. "Die temperatuur was ook ineens zo gek hoog. En... nu ja, ik voelde me er echt te ziek voor. 't Lijkt misschien wel oud, maar het leek me ze druk."

"Nu ja," zegt Laura, „ik kan het wel begrijpen. En hoe is het nu?" vraagt ze bezorgd.

"O, nog een beetje koorts."

"En tabletten natuurlijk."

"Ja, tot morgenavond, dan zijn ze op, maar 't kan best zijn dat ik er dan al uitgepiept ben."

"Als je 't maar laat!" dreigt Laura.

"Laura's ogen gaan even de kamer door. Alles ziet er tip-top uit. Als je je dochter de verantwoordelijkheid maar geeft, denkt ze, is ze meer waard dan je zelf weet. Er komt een glimlach op haar gezicht. Ze herinnert zich haar eigen jeugd, hoe het met haarzelf toen eigenlijk precies eender ging.

Haar oog valt op een stapeltje studieboeken in de vensterbank aan de andere kant van het bed. Paul studeert theologie en wil zo spoedig mogelijk zijn kandidaats doen.

"Geprobeerd," antwoord hij, "maar daar stond m'n hoofd toch niet naar. Hier — hij neemt een detective — dat heb ik toen maar geprobeerd, maar eerlijk gezegd, ik lig liefst maar een beetje te suffen. Enfin, het is als toekomstig dominee wel goed, dat je zelf tenminste een heel klein beetje weet wat ziek zijn is! Maar wat een storm, hè mam. Die balkondeuren hier staan zo ellendig te rammelen."

Laura staat op om ze beter te sluiten.

Later op de avond luisteren Paul boven en de anderen beneden naar de nieuwsberichten. "Voor de Engelse kust een passagiersschip in nood." Even raakt het hen, maar het is ver weg, geen eigen schip, die mensen zijn hun vreemd. Ook zij zien het in een vaag beeld voor zich. Een schip in het donker, dat worstelt en overspoeld wordt door hoge zeeën, angstige mensen....

"Denk je in, Berend," zegt Laura, "brr, al dat water om je heen. Lijkt me maar angstig zoiets."

Maar als Laura in bed ligt en haar ogen sluit, ziet ze weer de aanrollende golven, die ze vanmiddag de kust zag beuken, op haar toekomen, en zijn daar die grondeloos zwarte, groenig-wit beschuimde zeeën. Vaag denkt ze in haar lichte sluimer aan het schip in nood.

"Moeder! Moedééér!"

"Moe... dééér!!"

Ellewien draait zich om in bed. Ze kiert één oog half open, hopende het daglicht nog niet te zien. En het is nog donker.

"Moe... dééér!" klinkt het weer.

Natuurlijk weer een van die vervelende kinderen van de overkant, die moeten nu ook altijd spektakel maken.

"Moedér! Moedééér! Moed... déér!!!"

Ellewien duwt haar ene oor stijf in het kussen. Hè, wat klinkt dat akelig midden in de nacht. Komt zeker door de storm. Ze richt haar hoofd op, luisterend naar een vreemd, aanrollend, zwellend geluid. Onweer? Ja, dat is onweer. Nog dieper dan eerst zinkt ze weg in de veilige beslotenheid van haar bed. Nog hoort ze het rommelen en vaag denkt ze: als het onweert staat moeder wel op.

(Wordt vervolgd.)

Beelden van en uit

NEDERLAND

★ ★

SAMEN OP WEG?

"The higher a civilization, the more conventions are required," heeft Fielding Hall gezegd.

De praktijk van vandaag geeft daar een bevestiging van. Op hoog en laag niveau.

Terwijl duizenden Christenen worden vermoord in Biafra en honderdduizenden vluchtelingen in dat land en elders in doodsnood verkeren, houdt de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties zich bezig met strengere economische maatregelen tegen Rhodesië, omdat de vorm van goevernement in dat land niet in de smaak valt.

Bij de vergadering van de N.A.V.O.-ministers, onlangs gehouden op IJsland, maakte men zich druk over de partners Portugal en Griekenland, terwijl de Russische knoet middels z.g. stafmanoeuvres in Tsjecho-Slowakije de verlossing van het Stalinisme tracht tegen te houden. En, om op eigen bodem te blijven, minister Luns werd gekapitteld omdat hij bij zijn vertrek uit Lissabon enige diplomatiek-vriendelijke woorden aan het adres van de Portugese president had gezegd.

More conventions!

Meer vergaderingen, meer commissies, meer regelingen, meer bureaucratie — minder vrijheid.

Fielding Hall voegde er nog iets aan toe:

"Freedom does not mean an obsence of rules, but that all rules should be founded on experience and common sense."

Hoe mooi gezegd en hoe weinig in de praktijk toegepast. Zelfs een Tito moet in zijn dictatoriaal geregeerd land erkennen, dat zijn meer-jaren plan op een fiasco uitloopt omdat zelfs in een communistisch land het hemd nader is dan de rok, experience and common sense meermalen afwezig blijken te zijn.

Ik wou in dit verband nog eenmaal citeren en wel een vrouwelijke auteur — en me dunkt zij kan het weten — "Wenn die Leute sich nur halb so viel Rechenschaft über ihr eigenes Leben geben wollten als über das Leben der anderen, so würden Sie sich des Ratgebens meist enthalten." Dit stukje Duits behoef ik niet te vertalen, een ieder begrijpt het. Het is waar in de persoonlijke verhoudingen, het is waar op het bredere terrein van het openbare leven.

De Synodes der kerken bemoeien zich tegenwoordig met allerlei zaken ver buiten eigen gebied; de vakbeweging laat haar wijsheid horen over de vergoeding van de Kamerleden, effecten-bezit en percentage vet in de melk; de studenten hebben een oordeel klaar, niet enkel over de structuur van het hoger onderwijs, maar tevens over heel de maatschappij-inrichting. Geen wonder dat de nieuwe voorzitter van de A.R. Partij, Dr. A. Veerman, in zijn rede zich een beetje op de vlakte hield. De tijd van het politieke leiderschap — Kuyper, Colijn, Schouten — hoorde, zo zeide hij, bij de vorige generatie. "Emancipatiebewegingen hebben hun leiders nodig, hun volkstribunen zou men in de oudheid zeggen. Onze mensen dachten in andere termen, termen van richteren en profeten. Die tijd is nu voorbij. De kleine luiden hebben hun plaats veroverd. De kiezers, de burgers zijn mondig geworden. Inplaats van een gesloten strijdorganisatie is een politieke partij veel meer een orgaan, waarin open overleg, in gemeenschappelijke verantwoordelijkheid het beleid uitgestippeld wordt. Een zaak van teamwork dus, van samen op weg zijn."

Mooi gezegd en in de geest van deze tijd. Maar ook bij teamwork is leiding en zelfs straffe leiding nodig en daar wil men niet van weten. Het is veel meer een elk wat wils.

Zo kraakte op diezelfde Deputaten-vergadering, 15 juni j.l. in de Doelen te Rotterdam gehouden, Mr. Biesheuvel, de A.R. fractieleider, zijn geestverwante ministers Roolvink en Schut af. De afgetreden voorzitter Dr. W. P. Berghuis werd gehuldigd. Merkwaardig dat in de staalkaart van meningen over het beleid van Dr. Berghuis, weergegeven in **Nederlandse Gedachten**, de "radicalen" hem de hoogste lof toezwaaien.

In de Tweede Kamer zijn we nu "geëvolueerd" tot dertien fracties, doordat de Boerenpartij in tweeën is uiteengevallen. De rebellie tegen de heer Koekoek leidde er toe dat vier van de zeven leden hem niet meer erkennen als fractieleider.

Overal werkt de splijtzwam.

In alle politieke partijen is er een latente strijd aan de gang tussen rechts en links.

Het minst misschien in de Christelijk Historische Unie, die haar zestigjarig bestaan vierde. De Unie, ontstaan uit de Vrije Antirevolutionairen van Lohman, de Fries Christelijk-historischen en tal van andere groepen, heeft nooit het karakter van een partij willen dragen.

Onder leiding van Dr. Tilanus Jr. groeit zij nu toch in die richting. Hij heeft vooral sterk aangedrongen op voortzetting van het overleg met de A.R. en K.V.P., het overleg van de "Achttien". De w.n. fractie-voorzitter, Jonkvrouw Mr. C. H. I. Wttewaal van Stoetwegen — de fractievoorzitter heeft zich door een aanrijding een vonnis op de hals gehaald — in de wandeling de freule genoemd, kreeg een hoge Koninklijke onderscheiding.

Berghuis zei bij zijn afscheid: A.R. is partij van lastige mensen. Dat kan men van de C.H.U. zeker niet zeggen.

De "oude" Lohman sprak in zijn brochure "Hereniging" de wens uit tot samensmelting van de beide partijen. Volgens sommigen zijn we dat station reeds voorbij en tendeert de "Achttien" tot een wijder verband, naar een Christelijk-Democratische Unie, met de K.V.P., A.R.P. en C.H.U. als de voornaamste componenten.

Mijn excuses aan de lezers van C.C. over zoveel Nederlandse politiek.

Nog enkele mededelingen in telegramstijl:

De woningnood in Nederland loopt ten einde. Er zijn thans 150.000 woningen in aanbouw. Minister Schut won voorshands de slag. De premie-bouw in de particuliere sector verkreeg voorrang boven de woningwetbouw.

Vijf en dertig miljonairs verlieten Nederland om in landen met mildere fiscale aanspraken te gaan wonen. Onvaderlandse schobbers, zei Colijn destijds. Toch niet geheel onbegrijpelijk.

Nederland en België vormen met Luxemburg de Benelux. Doch de grenzen zijn er nog en ook de smokkel. Zelfs de concurrentie in het aanbieden van faciliteiten bij de vestiging van buitenlandse ondernemingen. Een uitgebracht rapport zegt, dat ons land achterstaat bij België. Voornamelijk door het fiscale regiem en het ambtelijk klimaat: 'the higher a civilization, the more conventions"!

Weinigen van de geëmigreerde Nederlanders zullen zich de naam van ds. Jan Melles van Dijk — koopman-boer in Franeker en op grond van art. 8 van de Dordtse Kerkorde toegelaten tot de evangeliebediening — de stichter van "Doetinchem" herinneren. In 1953 werd het "Doetinchemse werk" naar "Ruimzicht" in Doorn overgeplaatst. Deze "afgescheiden" predikant zette zich later in voor de opleiding van hervormde predikanten, die, zo heet het: "met ijzeren hand op het spoor gezet werden dat naar kansels en katheders voerde."

Zoals meestal in het leven: de roem kwam na zijn dood.

Cn.

Wij lazen voor U

KERNWOORDEN VAN HET NIEUWE TESTAMENT, Prof. Dr. H. J. Jager. Uitg.: Buiten & Schipperheijn, Amsterdam, 1968.

Behalve de onder ons bekende kommentaren en Schriftverklaringen van oudere of jongere datum, heeft de tegenwoordige Bijbellezer een keur van werken tot zijn beschikking, die hem een nauwkeurige verklaring geven van de verschillende begrippen in de Bijbel, en van de betekenis van, zoals Dr. Jager ze noemt, kernwoorden, zoals geloof, berouw, gerechtigheid. Op dit gebied kan elke Bijbellezer naar de mate van zijn belangstelling en ontwikkeling te kust en te keur gaan. Ik noem slechts het fijne, beknopte werkje van H. M. Kuitert, *De Spelers en het spel*, het bekende werk van F. J. Pop onder de titel *Bijbelse woorden en hun geheim*, de overbekende *Word studies* van Kenneth Wuest, het meer wetenschappelijke *The distinctive ideas of the Old Testament* van Norman Smith, en het onmisbare *Theological Dictionary of the New Testament* dat uitgegeven werd onder leiding van Gerhard Kittel. Aan deze reeks, die gemakkelijk met vele werken zou kunnen worden uitgebreid heeft Dr. Jager, die zijn proefschrift al schreef over twee N.-Testamentische begrippen namelijk 'rechtvaardigheid' en 'zekerheid des geloofs', zijn *Kernwoorden* toegevoegd.

Ongetwijfeld zal men zich afvragen waarom een behandeling van Bijbelse kernwoorlen zo belangrijk is. Het antwoord op deze vraag is, dat we in de Heilige Schrift te maken hebben met een begrippenwereld, die niet de onze is en die we heel moeilijk de onze kunnen maken, eenvoudig al omdat we leven in een wereld die een totaal ander karakter draagt dan de wereld van Oud en Nieuw Testament, die beïnvloed was door een kultuurwereld die met de onze niet veel overeenkomst vertoont.

Wanneer we dit zeggen bedoelen we daarmee niet dat de Heilige Schrift haar eigen karakter niet zou hebben, of dat de gedachtenwereld van de Heilige Schrift uitsluitend zou bepaald zijn door de kultuurwereld van die dagen, doch dan menen wij uitdrukking te geven aan de overtuiging dat de mensen van de twintigste eeuw vaak een heel andere waarde en bedoeling aan een woord of een begrip toeschrijven dan we dat vinden in de taal en de wereld van de Heilige Schrift. Ik denk bijv. aan enkele begrippen zoals 'geloof' of 'hoop'. We zeggen vandaag: 'Ik geloof dat wel', of 'Ik hoop dat het goed komt', doch wanneer deze zelfde begrippen in de Schrift voorkomen dan ligt er een volkomen andere waarde in de begrippen: in 'hoop' ligt *niet onzekerheid*, doch *zekerheid*,, en in 'geloof' ligt een element van *vastheid* onbekend in de wereld buiten het Woord Gods.

Kunnen we dan deze andere waardering niet uitdrukken in een andere en betere vertaling?

Afgezien van het feit dat in elke nieuwe vertaling weer een nieuwe poging wordt aangewend de zuivere betekenis van de Bijbelse 'kernwoorden' weer te geven geef ik het iedereen te doen een begripswaarde te geven aan een woord die afwijkt van de dagelijks door iedereen gebruikte. Als men in Israel vandaag elkaar begroet met 'sjaloom' dan weet iedereen wat daarmee bedoeld wordt, doch het woord 'sjaloom' is in onze Bijbel vertaald door 'vrede' wat het zeker niet is, doch wat het dichtste komt bij de waarde van het begrip 'sjaloom'. Hoeveel preken zijn er niet geleverd over de begroeting van de discipelen door de Here Jezus na Zijn opstanding, wanneer Hij de zaal binnenkomt met een 'sjaloom' wat dus het beste vertaald kan worden met 'goedenavond', wat in de mond van onze Heiland nog wel wat meer betekent dan alleen een groet, doch zeker niet 'vrede' met alle aankleve van dit begrip in onze ideeënwereld.

Het zal iedereen duidelijk zijn dat we uitermate dankbaar kunnen zijn dat onze linguisten zich hebben geworpen op het etymologisch aspekt van vele Bijbelse woorden, om daardoor hun 'geheim' (Pop) te vinden. We kunnen dankbaar zijn dat men langzamerhand is teruggekeerd van een exclusief-dogmatische exegese en meer oog heeft gekregen voor de eigen aard van het Woord van God. De vruchten van deze studie zullen zeker de kerk, die het Woord van de Here liefheeft en daarin haar zekerheid zoekt en vindt ongetwijfeld ten goede komen, en haar leiden in het beter leren kennen van de 'mening des Geestes'.

Dr. Jager heeft ons een uitmuntend werk gegeven, origineel, geschreven op de 'Jager'-manier, fris, pakkend, doch zonder pikant te worden, een neiging die blijkbaar moeilijk te onderdrukken is. Het zou ons in deze bespreking te ver voeren op alle onderdelen van dit tamelijk uitvoerige werk in te gaan. Jager geeft niet alleen een verklaring van de begrippen als zodanig, doch biedt onophoudelijk een eigen vertaling van de teksten, die niet altijd tot de eenvoudigste in de Bijbel behoren. Op pag. 17 suggereert hij de vertaling van Lukas 17:21 als 'Het Koninkrijk Gods in *binnen uw bereik*', op deze wijze afrekenend met verschillende wonderlijke 'verklaringen' over de presentie van het koninkrijk in de mens. De diskussie van Johannes 3 is een staaltje van exegese waar ik jaloers op ben. Laat de 'simpelheid' van de geboden exegese ons niet verleiden tot de maar al te gemakkelijke konklusie 'dat we dat eigenlijk zelf ook al lang wisten'; alleen iemand die volkomen op de hoogte is van wat op dit terrein geboden wordt kan schrijven als Dr. Jager doet. Sterk is de auteur in zijn uiteenzettingen van 'gerechtigheid' en verwante woorden. Op dit exegetische deel van Jager's werk hebben we weinig kritiek. Soms zou men het aksent wel eens wat meer willen gelegd zien op een andere dan een zuiver psychologische 'toepassing' van een behandeld begrip, of wat meer willen weten van een begrip zoals 'matigheid' dat er maar 'matig' afkomt, doch over het algemeen getuigen Jager's opmerkingen van een belezenheid en een eruditie waardoor zijn werk een geheel eigen plaats inneemt onder de vele monographieën op dit terrein. Jager heeft met de publikatie van dit boek bewezen een echt Nieuw Testamenticus te zijn. De predikant die bij zijn preken een 'kernwoord' ontmoet en weten wil de juiste betekenis van het woord zal zeker in Jager's boek terecht kunnen, en een geïnteresseerd gemeentelid, verlangend naar een zuiver verstaan van het Woord van God, zal door Jager's studie dat Woord meer leren waarderen.

Moeilijker wordt het voor ondergetekende wanneer hij moet spreken over de vele 'praktische toepassingen' die Dr. Jager maakt ter adstruktie van zijn woordstudie. Het is duidelijk dat vooral in het tweede gedeelte van Dr. Jager's werk de kerkelijke situatie van de Gereformeerde Kerken in Nederland (o.h. Art. 31 K.O.) de auteur voor ogen heeft gestaan. Daardoor verliest zijn werk veel aan waarde voor anderen, die niet in dat klimaat leven en er niet dagelijks mee gekonfronteerd worden. Ik bedoel niet te zeggen dat Dr. Jager niet prachtige opmerkingen maakt zo hier en daar, als hij bijv. spreekt over 'eenheid' die heel goed kan samengaan met 'verscheidenheid', en zo zouden er nog meer voorbeelden genoemd kunnen worden, doch zijn werk is te *exclusief historisch* en *geografisch* bepaald dan dat de 'toepassing' van menig kernwoord iedereen dadelijk toespreekt. Aan de andere kant maakt Dr. Jager ook opmerkingen waarover ondergetekende graag nog wel eens nader met hem zou willen spreken, zo wanneer hij spreekt over 'vrijheid' en het 'elkaar vrijlaten'.

We hopen echter dat deze laatste opmerkingen niet de indruk gevestigd hebben dat Dr. Jager's werk alleen slechts betekenis zou hebben voor een bepaalde kerkformatie in een bepaald land. Dat is zeker niet het geval. Het is een werk dat men niet dan tot zijn schade ongelezen kan laten.

Toronto, Ont. F. Kouwenhoven

BACK TO GOD HOUR RADIO

In Hamilton, Ontario, the Back to God Hour Radio of the Christian Reformed Church is on the air again. Every Sunday night it can be heard from 9.00 to 9.30 on CHAM, dial 1280.

AMSTERDAM: Prins Claus heeft het 18e congres van de Internationale Uitgevers Unie in het RAI Congrescentrum geopend. Op de foto is Prins Claus in gesprek met (links) de scheidende voorzitter van de Unie, Storer B. Lunt en (midden) de nieuwe voorzitter, E. Lefebvre.

Indonesia: Land of surprises ①

by Dr. Paul Schrotenboer

I flew into Indonesia from Singapore on a Thai International jet on January 10. Among the passengers was a Protestant missionary returning from vacation. We chatted about the work to which he was returning and the visits I hoped to make. When I told him of the several inland flights I had scheduled with the Garuda Airlines, he made the remark: You may consider it little short of miraculous if you keep to that schedule. The Garuda, I learned, was a legendary Indonesian bird. No one knows whether it ever really flew. Today the Garuda does not always fly.

During the month's stay in the island kingdom I began to sense increasingly just how true the words of the missionary were. I did not quite see the 'miraculous', for on one occasion the plane departed a half hour early, and another time the flight was cancelled without notice until the next day. But when I left the nation in the South Pacific, I had made each trip, had covered about 8,000 domestic miles and had visited the places which I wanted to see and become acquainted with the churches I had come to contact. With a mingling of regret and relief I left the land of surprises for Australia on the 10th of February.

The first surprise came within hours after the plane touched down at Djakarta. I was welcomed by a native pastor who spoke only slow and broken English but conversed easily in Dutch. He drove me to the Guest House of the Dewan Geredja2 di Indonesia. It was a spacious house in a good neighbourhood across the road from the home of General Nasution, commander of the Indonesian Army. The street was well guarded.

I soon found that the Guest House was a direct source of information on the churches in Indonesia. Here the missionaries, church workers and others acquainted with the churches arrive, spend a number of days on their way out or into Indonesia, before they return to their fields or depart on furlough. The meals are served to all the guests at the same hours. Since you pay for the meals whether you eat or not, you make sure you are there on time. Meal times are invariably an hour of uninterrupted interchange of information. Directors of missions, 'fraternal workers', doctors, nurses, families of missionaries and an assortment of people tell of their experiences, excitedly relate the spread of the gospel on the island where they work or speak soberly of the resistance of Islam.

The surprise came however not from anyone connected with the church but from a young American fellow who had spent a half year travelling in Asia and a term as a teacher in Australia and was now on his way to Calcutta.

I had my mind on taking a shower, for the temperature was high and the discomfort index as well and I felt grimy and uncomfortable after the trip. The fellow met me in the hall leading to the shower. After the exchange of hello's and names he proceeded forthwith to tell me his experience and I could do nothing but stand with towel and soap in hand to hear him out.

He had spent several days in Bali and Java and travelled by train from East Java to Djakarta. He purchased his ticket for the common train and got a reserved seat. He had nearly all his possessions with him in a new leather overnight bag. It was just after the Indonesian New Year and the train was crowded. People filled the seats and then the aisles and then stood up in the toilets until every possible bit of space was taken. When the train could not admit another person and no more could hang on, it took off on the 16-hour trip to Djakarta.

It was hot. The temperature went over a hundred in the train. The stench of sweating bodies crowded like sardines in the coaches was powerful. Like a gallant gentleman from the West, the young man offered his seat to a pregnant peasant woman. All the while he stood until he couldn't stand any longer and had not one stitch of dry clothes on his body. His only food was fruit which he bought from vendors who came to the train when it stopped at the stations.

After eight hours of travelling he had to find a restroom. Since those on the train were used by the standing passengers, the only recourse was the bush near one of the stations. Out he went, with his bag. As he stood at a distance twice as far as any one else he was suddenly hit hard from behind and sent sprawling. He got to feet just in time to see the fellow take off into the jungle with his bag — camera, pictures of Bali, money, clothes, plane ticket and American passport. He chased the fellow but soon gave up, returned dejectedly to the train and wearily rode the last eight hours to Djakarta where he heard about the Guest House and went about to replace his loss.

'In this place you really have to be careful. I have been months in Asia and know how to travel, but Indonesia is a predatory society.' I had listened so intensely I almost forgot about the grime and the sweat and how much I wanted to get under the shower. As he ended his tale, I could picture the Indonesian people as a pack of wolves ready to pounce upon the unwary travellers. I resolved to be more careful of my pocket book, passport and luggage than I had ever been before.

That evening I received two visitors, the pastor of the Kwitang congregation and his wife. They had heard I had arrived and wanted to make my acquaintance. In the course of our conversation I mentioned what the young fellow had told me. The minister smiled, said that he realized that such things could happen, that the American fellow really should have taken someone on the train into his confidence and asked him to keep an eye on his bag and then added: Generally, Indonesians are meek and mild people.

In my entire month in Indonesia I saw nothing of what the young man experienced but did encounter daily reminders that what the minister had said was true. Not once did I hear an angry voice or a word of complaint. Indonesians are mild people. They can also do the most unexpected things.

A day or two after I arrived in Djakarta a doctor phoned me, told me who he was and asked if he could visit me that evening. Since I was free for part of the evening I set a time and he came. He made a few inquiries who I was and what the purpose of my trip was and whether I would be visiting Makassar. Then he asked whether I would be willing to carry with me a sum of money to give to a friend. I agreed and so we went to my room to do business. He explained that a friend in Sulewesi needed this money and began to count out fifty thousand rupias. Although a rupia is worth only about ½¢, this much money is worth for an Indonesian as much as $50,000 is for an American. When I asked whether he wanted a receipt he said no, only a report after I returned to Djakarta that I had made delivery. Somewhat dumbfounded that he would give such a sum to a complete stranger, I asked why he did not make the transaction through the bank. No, he said, I do not trust the banks. Besides, even if they are honest, banking costs money. I want you to take it. So I sealed it in a large envelope and resolved to keep my eye on that packet and to tell not a soul until I had made delivery.

It was on my mind for many days, for I first had to spend a week-end in Surabaya, then visit Sumba for a week, spend a second week-end in Surabaya and then fly to Makassar — if the Garuda would fly. Without saying what was in the envelope I asked Mrs. Henk Olde in Waingapu on Sumba to put the packet in safekeeping until the end of the week, together with some other valuables. Only when I left did I whisper to her what the envelope contained. She did not appear terribly impressed.

During the first day in Makassar I handed the money to the doctor who would see that it got to the person for whom it was intended. He opened the envelope in a half second, counted how many packets of tenthousand rupias there were and tossed them all rather casually in the bottom of his black satchel.

This happens quite commonly he said. And when you do it this way in Indonesia, the money always gets there. If you go to the bank, anything can happen.

Three weeks after I left Djakarta I returned to the Guest House. There was a call for me from the doctor. Had I made delivery? I assured him that I had, said I was glad to do the favour and hung up. Every time I thought about it I shook my head: What a strange way to do business.

One of the missionaries explained why it happens: Here in Indonesia there is much corruption. One cannot trust many people here. But you are seen as a missionary from the West. All Western missionaries are honest. It is safer to give it to you than to transfer it through the bank.

My chest swelled. I could take no personal credit but I belonged to the grandest profession in the world. There is no tarnish on the image of the missionary in Indonesia.

During the weeks I was there I learned a bit more about banks. Also the rate of exchange. The second day after arrival I went with an employee of the council of churches to the bank to cash some traveller's cheques. It was all very difficult. First they took 1% off the amount in dollars, then they figured the rate of exchange, then they subtracted their commission. The rate was an even 200 rupia per dollar.

A few weeks later I heard of others who got much better rates. The young American who had fallen among thieves said that he had been offered 340 per dollar. The Guest House charged me at the rate of 260. But I had made the transaction and determined not to cry over spilled milk.

Some weeks later I needed more money and again went to the bank, this time in Solo in Central Java. A local doctor accompanied e. He took me to the manager, introduced me and explained our business. The manager consulted his sheet to find the rate of exchange and then announced the rate of 283. On this occasion I did not mind the 1% deduction at the beginning and the commission at the end of the transaction. After all, this was over a 40% increase in my favour.

Three days before leaving Indonesia I had to cash more money. I was in Medan in northern Sumatra and gave $20 to a missionary who offered to go to the bank. But, he said, I will also check at the Garuda office. Sometimes you can do better there than at the bank. Both the bank and the airlines are government operated. When he returned, he said that the bank would give him only 200 but the Garuda 285, and that without commission! I still do not know what to think about Indonesian banks.

My stay in Indonesia was all business. I had come to visit the Indonesian member churches of the Reformed Ecumenical Synod. I spent only a half day of the entire month going sight-seeing. But that month was one of the most impressive I ever had.

I had many more surprises, surprises with the churches, with the food, the road, the bridges, with the people. The biggest surprise of Indonesia was the defeat of the Communist coup in 1965. Some of my experiences I hope to relate in the coming weeks.

Djakarta, Island of Java. (Foto Kempen)

PLAN OF UNION OF TWO U.S. CHURCHES APPROVED BY ASSEMBLIES

(Grand Rapids) The General Synod of the Reformed Church in America and the General Assembly of the Presbyterian Church in the U.S. (Southern) have approved a plan of union.

The Synod of the Reformed Church in America (RCA), which met in Ann Arbor, Michigan, voted on June 10 to adopt and recommend to the classes full organic union with the Southern church. The vote was 183 to 103.

The General Assembly of the Presbyterian Church, U.S., meeting simultaneously at Montreat, North Carolina, voted to send the plan down to the presbyteries for their consideration. The vote in the Assembly was 406 to 36.

According to the Church Herald, the Synod of the RCA voted that in order to afford a reasonable time for study of the Plan of Union and to insure some degree of simultaneity in registering the votes of the classes, no votes be taken by the classes until January, 1969.

This is the first of three consecutive steps which could culminate in union with the Presbyterian Church, U.S. The next step will be a vote taken by each of the classes during the coming year. If passed by two-thirds of these, the General Synod of 1969 may by a declaratory act, consummate the union. The vote in the recent Synod, however, fell short of a two- thirds majority.

If the Plan of Union is approved by both the General Assembly and the General Synod of 1969, the confirmation of the union will take place at a meeting of the new General Assembly of the Presbyterian Reformed Church in America in 1970. The Plan of Union further provides that immediately upon the confirmation of the union a committee of twelve will be appointed to draw up a new Confession of Faith.

The doctrinal standards of this new church will include the Westminster Confession of Faith, the Westminster Shorter Catechism, the Heidelberg Catechism, and the Belgic Confession. The Larger Westminster Catechism and the Canons of the Synod of Dort, while not officially doctrinal standards, are to be considered part of the historic inheritance of the church.

The General Synod also approved a proposal from the Joint Committee on Church Union that in the event of any future union of the proposed Presbyterian Reformed Church with any other denomination, adequate provision will be made in such union to permit the withdrawal from the union of any congregation of that church with its property in an equitable manner and procedure; and of any minister without losing his pension rights and privileges. This is also a provision of the current Plan of Union.

The RCA Synod also appointed a new committee "to investigate the programs, goals, and declarations of the groups under control of the National Council of Churches and to determine if this is to be the continuing pattern of action by groups of the Council and the Council itself in he future, and if such be found in contradiction of our Reformed Standards of Faith, that needed steps be prepared by General Synod to withdraw from the National Council of Churches." The General Synod Executive will appoint his new committee to report to the General Synod of 1969, the Church Herald reported.

(RES)

DUTCH PROFESSOR SPEAKS ON DEVELOPMENT AND DANGERS OF REFORMED CHURCH LIFE IN THE NETHERLANDS

(Kampen, The Netherlands) Professor Herman Ridderbos of Kampen, The Netherlands spoke at the Theological College here recently on 'Apostasy or Development.' While recognizing that there are a number of encouraging signs of development in the life of Reformed people in the Netherlands, such as an appreciation for world problems, an increasing interest in missions, world relief, in development help, and in the spiritual and social structure of modern life, and the problems of welfare, Ridderbos signalled several dangers threatening the churches.

Three current dangers he saw are

— a conception of the gospel that makes the reconciliation with God to recede before the interest in interpersonal relations;

— conception of christian freedom which, because it is not accompanied with holiness of life, leads to secularism; and

— an interpretation of Scripture that is governed by ideas of history, truth, justice and man that themselves are foreign to Scripture.

Ridderbos declared that if the church is to retain its central significance in the life of reformed christians, it will have to give continuing and increasing attention to the content of preaching and to the maturity of the congregation, and seek new ways in which to train the congregation.

From the Mailbox

MR. WALLACE

Dear Editor,

This letter is in answer to the Nov. 24 article by Mr. Bout on George C. Wallace. I fail to understand what a christian newspaper is doing in the business of character assassination. We all know what the apostle Paul had to say about gossip and slander. George Wallace is an upstanding christian anti-communist. He stands for victory over the forces of communism, socialism and humanism. He stands for law and order in the streets and prayer in the public schools. On religion he has stated "I believe in the separation of church and state, not separation of God and state". On race Wallace has stated "I believe God made both black and white, and to look down on either is looking down on the handiwork of God." When governor of Alabama he spent twice as much money per capita on education of negro children. He built 29 colleges and trade schools, many of which were for the negroes. His policy on race was identical to that of our sister church in South Africa. And in his policy of separate but equal development, the equal is a reality. True no one can legislate away prejudice, and unlike the architects of the "Great Society" Wallace is not stupid enough to try, however under his administration as least all were equal in the eyes of the state. Unlike most "liberal" politicians he had the courage to provide police protection to the 90% of the negro population who don't want their homes and stores looted and burned by the 1% who are anarchists, criminals, or communists. This stand for law and order earned his wife 87% of the negro vote in Selma, noted racial troube spot in Alabama. Having personally heard him speak, followed his campaign, and having spoken to him I can refute your allegations that he either curses, spits, or is incapable of proper English speech.

His appeal is not on racial grounds as you suggest. Americans are tired of foreign aid to communists such as Tito, Sukarno, and Nasser. They are tired of sacrificing their sons in no-win wars such as Korea and now Viet-Nam. The American people want victory, not co-existence and containment through no-win wars. Americans are tired of federal intervention in every phase of life which is constitutionally delegated to a lower level of government. Wallace stands for states rights, constitutional limited government, and territorial democracy. Wallace has my complete respect and support and the only honourable candidate in this election for the presidency.

Louis F. DeBoer,
Port Credit, Ont.

REPLY

Pardon me, sir, if I suggest that you read my article once again — slowly. You accuse me of "character assassination", not researching my article and of writing lies, but in your long letter I do not find one sentence that tells me where I have lied or where I have spoken ill of Mr. Wallace. I have said that he is not a refined man, but this is not the same as speaking ill of him; Mr. Wallace is proud of his humble background and has mentioned this in many of his speeches. If he can mention it, why can I not?

What I want to point out is this: in your letter you call Mr. Wallace an "upstanding christian", but you seem to base this on the evidence that Mr. Wallace is for state rights, for law and order, against socialism, humanism and communism. Does this make Mr. Wallace a christian? If he is really a christian, why does he feel so strongly about the 'separate but equal' doctrine. If all men are equal, why must they be separated? Did not God create all men equal? Why do we, in our ignorance and pride, try to separate them? I feel on this basis alone Mr. Wallace is very much in error and should be attacked on that point.

Finally, sir, you wrote, "His appeal is not on racial grounds as you suggest". May I draw your attention to the first two sentences of my second last paragraph in the article where I have written, "Wallace is not a national political figure because of his blatent racism. Compared to some Southern figures he almost appears mild in his segregationist views." I do not feel Mr. De Boer that your criticism is justified in this case. If, however, you wish to correspond about this question, please write to C.C. again, or ask them for my home address which they will gladly give you.

J. J. Bout.

Dear Editor,

Please find below a column which appeared in the Winnipeg "Israelite Free Press" of June 7, 1968.

Los Angeles longshoreman Philosopher Eric Hoffer expressed his views on Israel recently in **The Seattle Post-Intelligence**:—

The Jews are a peculiar people: Things permitted to other nations are forbidden to them.

Other nations drive out thousands, even millions, of people and there is no refugee problem. Russia did it; Poland and Czechoslovakia did it; Turkey drove out a million Greeks, and Algeria a million Frenchmen; Indonesia threw out nobody knows how many Chinese — and no one says a word about refugees.

But in the case of Israel, the displaced Arabs have become eternal refugees. Everyone insists that Israel must take back every single Arab. Arnold Toynbee calls the displacement of the Arabs an atrocity greater than any committed by the Nazis.

Other nations when victorious on the battlefield dictate peace terms. But when Israel is victorious it must sue for peace. Everyone expects the Jews to be the only real Christians in this world.

Other nations when they are defeated survive and recover. But should Israel be defeated it would be destroyed. Had Nasser triumphed last June he would have wiped Israel off the map, and no one would have lifted a finger to save the Jews.

No commitment to the Jews by any government, including our own, is worth the paper it is written on. There is a cry of outrage all over the world when people die in Vietnam or when two Negroes are executed in Rhodesia. But when Hitler slaughtered Jews no one remonstrated with him.

The Swedes, who are ready to break off diplomatic relations with America because of what we do in Vietnam, did not let out a peep when Hitler was slaughtering Jews. They sent Hitler choice iron ore, and ball bearings, and serviced his troop trains to Norway.

The Jews are alone in the world. If Israel survives it will be solely because of Jewish efforts. And Jewish resources.

Yet at this moment Israel is our only reliable and unconditional ally. We can rely more on Israel than Israel can rely on us. And one has only to imagine what would have happened last summer had the Arabs and their Russian backers won the war to realize how vital the survival of Israel is to America and the West in general.

I have a premonition that will not leave me; as it goes with Israel so will it go with all of us. Should Israel perish the holocaust will be upon us.

Israel must live.

With the exception of a few minor points I found Hoffer's remarks (who is non-Jewish himself) valuable and very much in accordance with the true situation.

J. Van Weerden,
Ottawa 12, Ont.

THE WORLD AROUND US

SPAIN

A few weeks ago large military parades in Madrid reminded the population that Generalissimo Francisco Franco had been in power for twenty-nine years in Spain. The parade was impressive, but few people were impressed; what is more important to millions of Spaniards is the question of the succession. Franco is now seventy-five years old; although he looks spry, consistent rumours have it that his health is declining and that he will soon give up the leadership of his country which he has held for almost thirty years. Franco gained power in a bitter civil war in the late nineteen thirties in which as many as one million people may have died. He was supported by Mussolini and Hitler but unlike those two, Franco survived. But now that old age has overtaken him there is today an intense struggle for power developing, not only among Franco's opponents but also among many of the diverse groups that have provided the foundation for his monolithic rule.

But the struggle is not the conventional one between liberals and conservatives. Franco was quite correct when he stated two years ago, "Every nation is surrounded by its own particular demons, and those of Spain are: an anarchistic spirit, a penchant for negative criticism, the disunity of men, extremism, and mutual enmity". This statement is borne out by the amorphous political groupings jockeying for power, which include: neo-fascist Falagists and Communistic workers; monarchists of various colours and anarchists; old-line Francoist military men and the young technocrats who are gradually superseding them in the government. Each group is bent on molding the post-Franco era to its own conception of the future Spain. There are three central conceptions: those of the old guard, who want to preserve the present system (and their position in it) with as little alterations as possible; those of the reformers, who want to democratize to nation along Western European lines; and those of the monarchists, who stand between the two. The monarchists lean now toward one side, now toward the other, always hoping to restore a king but unable to agree on what kind of society he should govern.

In 1966 it looked as if the reformers would carry the day. The Cabinet was debating a new constitution: the Organic Law of State. But when Franco presented the new constitution in the fall of 1966, the key issues — labour reforms, religious liberty, modification of the National Movement (the only legal political organization), and the question of election of some deputees to the previously appointive Cortes — were all ambiguously stated and little reforms were actually granted. Today, more than one and a half years after the introduction of the constitution, it has become obvious that Franco's domination of Spanish politics remains as strict as ever and is still unchallenged. The little freedom of the press that was permitted under the new constitution has since been hedged by a revision of the penal code which makes journalists liable to six years' imprisonment for writing "false or dangerous" information. Franco has reiterated also that so long as he lives political parties will not be allowed. The labour reforms that were promised have yet to materialize and the promise of the appointment of a Premier to take over some of the workaday labours of the government from the Chief of State (Franco) is still just that — a promise.

Although Franco's hold is still very strong, support for his regime is weakening. The Catholic Church was once one of the foundations of Franco's power, but today a formidable reform bloc has sprung up in the Church. The decisions of the Ecumenical Council and the rise of the young priests in Spain has given the bishops (with a mean age of sixty-eight) a very difficult time. The young priests are concerned with the drop in church attendance, with poor working conditions and social hardships. In every recent workers demonstration clerical collars have been there in black and white complement to blue-collar protests.

The toughest challenge to the regime, however, comes from worker and student groups. Spain's economy has grown at the rate of 8 per cent annually and the per capita income in 1967 climbed to almost $700. But consumer demand has forced up the cost of living by 30 per cent over the past three years. Salaries have failed to keep pace with the cost of living. After the recent devaluation to bring the peseta into line with the pound, the government launched ar austerity drive, freezing wages and prices and cutting down on government spending. But this has only created more labour unrest because long-sought wage increases (many of which were long ago negotiated), were now refused, and the threat of massive layoffs hangs over the head of the working man. Last year Spain obtained almost one billion dollars of foreign exchange from the more than 17 million tourists who entered the country, but this year the U.S. government is urging the Americans to stay home for their vacation and this could hurt Spain's tourist industry. The official vehicle through which the workers can bargain for a better deal are the compulsory, government-controlled unions. But the more rebellious workers have found this system totally unfit and many clandestine "Workers commission" movements have sprung up. The Catholics, socialists, communists and Basque separatists have also clandestine labour movements to further confuse the picture.

Student opposition has taken the form of protests, rallies and sit-ins, especially at the larger universities. Some of the students' demands, e.g. less state interference in the material taught, a freer union, etc., have been met in part, but the students are far from satisfied and continue to agitate for more freedoms. For the students the Civil War is no more than history and not a part of their experience. Even so, they do not necessarily want to topple Franco from power at present. They, and many others, only want to democratize and liberalize the nation more. The main reason that few Spaniards want to see Franco overthrown at this point is that there is not really an able successor who can keep the country from falling into civil war once again. Since 1947 Spain has been officially a monarchy without a king. There are enough candidates for the throne; the two with the best chance are Don Juan de Borbón y Battenberg, son of Spain's last king Alfonso XIII, and Don Juan's thirty-year-old son, Prince Juan Carlos. Although the latter seems to be favoured by Franco, many people consider Juan Carlos unsuitable for the position since he is devoid of the dynamism and intelligence that would be necessary to rule Spain. Also, Juan Carlos' brother-in-law King Constantine of Greece's less than inspiring role has raised doubts with many people regarding the wisdom of a new king on a throne that has been vacant for a long time.

The army may well be the key element in any succession to Franco. The older generals favour a Franco-like settlement, others favour a monarchy but are divided on their choice of king. The younger officer corps, especially the colonels, are virtually unknowns, but it is they who may make the ultimate decision either by putting pressure on the higher placed military men or by an outright coup as took place in Greece more than a year ago. At present all is still quiet, but the ferment is increasing and if Franco is to die without naming a successor, another civil war could erupt in Spain.

J. J. Bout.

Christian Reformed Church issues statement on race

(Grand Rapids) Meeting here in annual Synod, the Christian Reformed Church was prompted by its Board of Home Missions to seek to eliminate racism from church and society. The Synod also called for a day of prayer for a renewal of society and declared that the churches ought freely to receive as brethren regardless of race or colour all who repent of their sins and profess faith in Jesus Christ.

The Synod prefaced its declaration by stating: "Desiring that men of every race may live together in obedience to the Word of God the Christian Reformed Church presents this testimony concerning the teaching of the Word with the earnest prayer that by the power of the Spirit there may be the renewal of society according to His will."

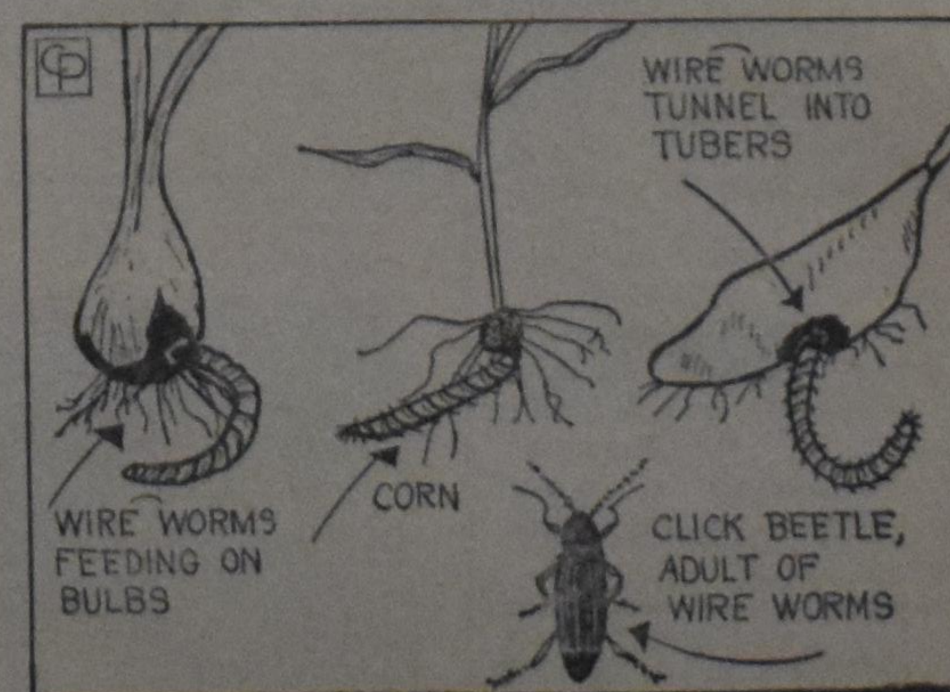
The Synod requested its Board of Home Missions "to design, organize, and implement programs through which the denomination, individual churches, and members can effectively use all available resources to eliminate racism, both causes and effects, within the body of believers and throughout the world in which we live."

The decision to call for a day of special prayer for renewal was requested by a Chicago congregation which has taken a firm stand against racism. In calling for the observance, the Synod set July 14 as a "day of prayer in which the members of the Christian Reformed Church will give themselves to repentance and to public and private prayer that Almighty God in His matchless love will bring about a renewal of our society by means of the faithful proclamation and application of the gospel of His saving and reconciling love, and that men of different races may be cleansed of their sinful antagonisms through the atoning blood of Jesus Christ and live together in the fellowship of love under the discipline of His lordship."

In a strongly worded statement, the Synod declared that "members of the Christian Reformed Church ought freely to receive as brethren, regardless of race or colour, all who repent of their sins and profess faith in Jesus Christ as Saviour and Lord; that exclusion from full Christian fellowship on account of race or colour is sinful; and that if members are judged responsible for such exclusion they must be dealt with according to the provisions of the Church Order regarding Admonition and Discipline."

The Synod made it clear that fear of persecution or of disadvantage to self or to institutions arising out of obedience to Christ does not warrant denial to anyone for reasons of race or colour of full Christian fellowship and privilege in the church or in related organizations.

(RES)

Underground Gangsters

By EDNA HALLIDAY

Distributed by Central Press Association

PLANT PESTS that work above ground are troublesome enough, but the ones which work underground are especially obnoxious.

Grassland turned up for a new vegetable garden is likely to harbor wireworms. They also are numerous in low ground where drainage is poor, and in light soils.

Wireworms are small but serious underground enemies. As shown in the accompanying GARDEN-GRAPH, they are slim, about 1½ inches long and either orange-brown or yellowish in color.

They attack the roots of vegetables, flowering plants, gladiolus and dahlia tubers plus other bulbs and grasses.

Infested plants soon take on a sickly appearance, wilt and die. Upon pulling up such plants, the roots will be found to have been eaten by wireworms. Seeds fail to grow because wireworms have eaten the germ.

Wireworms are the larvae of the click beetle, as shown. They may be controlled by treating the soil with lindane, dieldrin or chlordane. Follow the directions given, according to the nature of your soil. Chlordane is not good for potatoes.

Wireworms also can be trapped through their own greediness, since they are fond of fresh carrots, potatoes or beets. Slices of any of these vegetables can be buried 2 to 3 inches deep in the soil. Use a small stick to mark the spot. In a few days dig up the bait and destroy the wireworms. Repeat with fresh bait.

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

19. Fall of the Netherlands Republic

Under the leadership of Stadtholder William III, who was also King of England (something which went very well together at that time), the Republic and England had borne the brunt in the war against Louis XIV of France. As a result France was to renounce any aggressiveness for the time being, and the Republic was completely exhausted. That was the very beginning of the decline in the 18th century. Though Amsterdam remained for a long time the world's financial centre, overseas trade fell off. In the first place because England's merchant navy had caught up with the size of the Dutch fleet and handled its own freights, so that the Dutch obtained less orders. Secondly because the offspring of the successfull trade pioneers of the glorious 17th century preferred to live on their private means, and so they invested their money at fabulous interests in other countries, rather than take the risk of trading with it themselves. This led to many Dutch shipping companies ceasing to exist.

When William III died childless in 1702, the municipal regents managed to have their own way and no new stadtholder was appointed; there only remained one in Friesland and Groningen. The role of the Republic in major politics had been played. The political organization of the country was still chaotic. Each province was still independent, and the combined parliament called States-General could only take decisions if all the provinces were in favour — just as today in the U.N. Assembly, each member nation has the absolute right of veto. Financially this implied that the Netherlands, which was then considered to be the wealthiest country in the world, had a permanently empty treasury.

Indifference and weakness got hold of the government leaders. Holland, in fact, was ruled by a few families who monopolized all state functions and turned corruption into a regular system. This also applied to the leaders of the Netherlands Companies in the East and West Indies. Officials who worked at a very modest salary managed to return to Holland after a few years with fabulous riches. At home all functions and the best jobs were for sale, though exclusively for members of the rich ruling families. These people also hunted for titles; after 1680 they used to buy pieces of land and call themselves Lords of the Manor. In this way a kind of nobility came into being, without any real links with the countryside.

As the century elapsed, it became increasingly fashionable to ape France's cultural example, both in clothing and way of living. The children of the governing families were educated by not-too-educated French governors and governesses. They corresponded in often very bad French, and using their native Dutch language they adopted many words from the French. Moreover, they also degenerated in their own style of living, like the French. In short, they were rapidly going downhill Instead of deeds, they produced words. In fact, never in the history of the Netherlands, have so many hollow phrases been spoken as in that century of decline.

Trade petered out and industry couldn't compete with other countries any longer. Trade with the colonies also gradually receded. It was actually a miracle that Formosa was the only colony to be lost. Whaling had to be abandoned, as well as the profitable trade with the Middle East. The lower strata of the population had an increasingly rought time of it, since unemployment became bigger and bigger.

Yet an occasional injection from outside created some commotion in the Republic. When during the great European War from 1740 to 1748 the Netherlands failed to maintain her traditional neutrality and a French army moved to the North, the masses of the people, who were obviously fed up with the governing class, started to rebel. They shouted for a stadtholder from the House of Orange, who was to introduce sweeping reforms. They got him in the person of William IV who was already in power in Friesland and Groningen. Yet he, too, was a typical 18th century Dutchman . . . weak and incapable. And despite his great powers on paper, real improvements never materialized. A period of fierce disputes between parties, with threats and passionately worded pamphlets, began but that was all. Stadtholder or no stadtholder, the Republic of the United Netherlands remained ungovernable.

There was overall confusion: the old governing party, fearing possible reforms on the part of the stadtholder, opposed the House of Orange. There was naturally also an Orange Party, but that was opposed to the demands for democratization of the government, as voiced by a group calling themselves Democrats first, and Patriots later, and who wanted to replace the divided Republic by a unitary state. However, the Patriots were also 18th century people: much ado about nothing! When the two parties joined hands, the then stadtholder William V had to leave the country. The Patriots trained to arms in the mean time; they read books by French revolutionary philosophers, accused the House of Orange of being pro-English and they enthusiastically acclaimed the revolution of the American colonists. By supplying arms to those colonists, they brought about a war with England, which had a very unfavourable ending for the Republic. A few years later, when William V's wife travelled to The Hague to seek rehabilitation for her husband, she was stopped at the border by Patriots and send back to him. She then implored the aid of her brother, the King of Prussia, who sent an army of 10,000 men. These soldiers really shot to kill, and when the Patriots' (German) commandant fled the country, taking the war-chest with him, all resistance was abandoned. By the thousands the Patriots sought refuge in France, where a few years later they were to witness real revolution. Meanwhile the Prussians reinstated the power of the House of Orange in the Republic.

The French republic which followed the Revolution declared war on all the neighbouring countries, and its armies also advanced on the Netherlands. In 1795, nature came to the aid of the French, when during the severe winter the big rivers froze over and the French general Pichegru, accompanied by a legion formed by exiled Patriots, entered the country unhampered. No one was willing to sacrifice his life for William and his clique. While in all towns of the Republic boisterous crowds danced around the trees of liberty and enthusiastically embraced the French soldiers who were to bring "Liberty, Equality and Fraternity", stadtholder William V of Orange left the country to find shelter in England.

Unlike in France, the revolution in the Netherlands occurred completely without bloodshed. The English took possession of the Dutch colonies whose governors had been ordered by the stadtholder to throw open their ports to the English fleets. Seldom has a state gone under more ingloriously than the once so powerful Republic of the United Netherlands.

(Radio Nederland)

AMERICA'S CHALLENGE

by BOB FRIS

The computer-era promises us unprecendented prosperity. Working hours will be cut to a fraction of what they are today but the national income will rise to a multiple of its present size. However, French journalist Jean-Jacques Servan-Schreiber has pointed out what the first consequences of the computer-era will be, namely that the gap between prosperous and less prosperous nations will widen as well.

He bases his assertions mainly on American information. According to forecasts based on studies by the Hudson Institute of Herman Kahn, the United States — in thirty years time, that is by the year 2000 — will have graduated from a highly-industrialized nation to one of super-class with a national income of between 4 and 20 thousand US Dollars per capita. There will be only a few countries which, by efficient specialization, will be able to follow the United States in this development. According to the Hudson Institute these are, Japan, Canada and Sweden. Classified as reserves, with the chance of later promotion to the super-class are Western Europe, the Soviet Union, Israel, East Germany, Poland, Czechoslovakia, Australia and New Zealand.

Servan-Schreiber is mainly concerned with the fate of the West-European countries which at one time were the pioneers of the industrial era. How is it that they are doomed to lag behind? The answer is that modern production methods can only be fully utilized in a market of hundreds of millions of consumers. Applied scientific research, a condition for the growth of industrial development can only be done by very large concerns, of which the United States has many and Europe next to none.

At this point another question arises. The Common Market in Europe was conceived and founded for the very reason of creating such a large market in which modern industrial expansion is made possible. But the Euromarket — without Great Britain — is not big enough, and furthermore the six Euromarket partners have not advanced far enough towards economic integration. There are no West-European concerns; this would require legal and monetary measures which — with the present stagnation within the European Economic Community — re still quite a long way off.

As it is, the Euromarket, according to Servan-Schreiber, turned out to be a success, but the wrong way around. The possibilities offered by the Common Market have been exploited mainly by American concerns. Their European subsidiaries have quickly adjusted themselves to a market of 180 million people and they have attained a position of such dominance that it looks — according to Servan-Schreiber — as if the United States is in the process of conquering Europe without fuss or bother. This is the nucleus of his argument, hence the title of his book: "Le défi américain" (America's Challenge).

The author emphasizes that this silent conquest is not a question of capital. There is of course the factor that the Americans are used to thinking big in their own country, another one is the quality of their business management. There is hardly a secondary school or University in the United States where business administration is not on the curriculum. In Europe this is the exception rather than the rule. This system of teaching in the United States creates a different type of business man, one who has a better developed instinct for market relations and potential development.

Europe's main deficiency, writes Servan-Schreiber, is lack of mental fertility and the capacity to turn ideas into reality. Jean-Jacques Servan-Schreiber is the publisher of the Paris News Weekly "l'Express". One of the more interesting aspects of the book, which is written in a dashing style, is that it appeared in France and that it created a wide stir there. In a way the work typifies the present-day political climate in France, Servan-Schreiber's opening-theme is a slogan from the Gaullist arsenal about the danger of American domination over Europe. However, he develops this argument in such a way that it turns out to be the opposite of Gaullist policy. Great Britain must join the Common Market, European integration has to be accelerated, he says, not to protect the old cultural values, but in order to share in the new culture which is taking shape in the United States.

It is remarkable to note with how much circumspection the author poses his premises between the lines, as it were. Even those, among de Gaulle's opponents, who shape public opinion, shy away from criticizing government policy — if not out of respect for the ideas of the President, at least out of respect for the prestige he enjoys with the French public.

(Radio Nederland)

DATUM CENTRALE

July 13	11th Annual Sunday School Teachers Convention, Brantford, Ont.
July 3-Aug. 9	Summer Course 1968 sponsored by the Ontario Alliance of Chr. Schools and the A.R.S.S. in Timothy Chr. School, Toronto, Ont.
July 29-Aug. 3	Provincial Exhibition, Regina
August 2-5	Ontario Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Bolton, Ont.
August 5	Civic Holiday (not national)
Aug. 5-17 and 19-31	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
August 23-26	Alberta Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
Aug. 16-Sept. 2	Canadian National Exhibition, Toronto
August 30	B.C. Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
Aug. 17-Sept. 2	Pacific National Exhibition, Vancouver
September 2	A.R.S.S., at Cultus Lake, B.C.
September 2	Labour Day
September 28	All-Ontario CLAC Rally, which will be held in Toronto.

De meeste van deze samenkomsten zijn gadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN JULY

No. 308	No. 309
Author: A. W. Galitzky	Author: A. F. Solowjew
Black: 6 pieces	Black: 7 pieces
White: 9 pieces	White: 10 pieces
White to play and mate in three moves. 3 points	White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. Notwithstanding the holidays the problems will be published regularly. The June and July solutions will appear in the issue of Sep. 27; those of August in the issue of Oct. 11; and the total ladder of the three summer months on Oct. 25.

   Our column will appear weekly. It will provide nice entertainment during the holidays.

2. No. 308 has to do with geometry, one would say. Find out whether there is a clear threat and don't forget any variations.

3. No. 309 has a special title. It says, "All in One". If you have found what that means you can be sure that you solved it rightly. Indication of the keymove plus threat, if any, is sufficient.

4. Solutions of these problems may be sent in at any time. They will be kept at the office of our paper till your editor returns. The official deadline is September 20.

CANADEZEN UIT ALLE RANGEN EN STANDEN hebben zich tot taak gesteld, de ongerepte natuur van Canada in stand te houden. De National Parks Service maakt zich zorgen, dat, wanneer men daarin niet zou slagen, plekken als de Bow River in Alberta, voor de eenzame forelvisser, binnen niet al te lange tijd voorgoed tot het verleden zullen behoren. (Financial Post Photo)

Mr. Trudeau

Some readers have objected to the fact that we published a letter from Mr. H. Groen in our June 21 issue regarding Mr. Trudeau. One reader considered it necessary to write to the Editorial Council of our paper.

In our editorial note underneath of Mr. Groen's letter, we have tried to make clear that we do not agree with this kind of literature. If some readers still feel offended by this publication, we want to convince them once more that the whole piece of the Canadian Intelligence Service was not to our liking at all. We are sorry if we have hurt some readers with this publication.

Although Mr. Trudeau has been elected with a great majority (in spite of the literature) we will give the readers who wrote us, the opportunity to express their objections, be it that for the sake of space we have abbreviated their letters.

Editor.

From the Mailbox

MR. TRUDEAU

Mr. Editor,

Calling the Prime Minister of our country a Communist, implying that he stands for everything bad for the country he leads, demands proof.

Mr. Groen did not present one shred of proof that our Prime Minister is Communist or even leans in that direction. This is not to say that I believe Mr. Trudeau to be good for Canada; I would just rather base my opinions of facts and on Christian reflection about Mr. Trudeau's principles.

Let us look once more at the literature from Flesherton:

1940: "Booted out of the COTC . . . for lack of discipline."

Note: In his twenties, Trudeau was not qualified, did not have the discipline to become an effective officer. He is now forty-nine. Did the army transcripts also read "Booted out"?

1941: In his early twenties, Trudeau, like thousands of French Canadians, was opposed to the war effort and even tried to stop it because they did not feel Canada should involve herself in Europe's wars. Are you surprised that such a movement should be Red-supported? Does this make all those French Canadians Reds?

1945: As did both John and Robert Kennedy (also Communist?), Trudeau enrolled at Harvard which, like almost every other university today, is a "spawning ground of leftist intellectuals". (Stanfield also attended Harvard ....)

1947: At the London School of Economics he found Prof. Laski to be "the most stimulating and powerful influence he had encountered". One of the most powerful influences I have encountered was my Science master at Teachers' College—he was very humanistic, but he made me think about my Christian commitments. The Flesherton editor, nor Mr. Groen, indicate how Prof. Laski was influential.

1950: Like millions of people, he "was in Sjanghai when the Communists took over". Who can fail to "admire" Mao Tse-tung, Napoleon, and Alexander the Great for what they were in the way of strategists? This admiration does not mean agreement with policy. That strategy was the object of Trudeau's admiration is even mentioned in page three of the Canadian Intelligence Service (C.I.S.) article.

1951: To set us straight on the "leftist publication, CITE LIBRE", I quote from the June, 1968 issue of the **Readers Digest page 31:** ". . . the group put out the first issue of Cite Libre, the intellectual little magazine that became a rallying point for the embattled **anti-Duplessis** (emphasis mine) forces. Cite Libre articulated a charter for the urban, industrialized Quebec that was to discover itself in the Quiet Revolution of 1960." Whom to believe; the anonymous C.I.S. editor or the Readers Digest?

1952: Having studied economics (see 1947) he went to an economic conference in Moscow. Led the delegation? Perhaps because of his organizational abilities? What are the facts?

1953: Anyone having been in Russia was listed "inadmissable" in the U.S.A. Why is he allowed there now if the U.S. believes him to be a Communist?

1955: The Ressemblement did not get CCF support because it stood for an advancing Quebec.

1960: He went to Peking as did many others. If he did "lead" the delegation I would still like to see proof, otherwise please see the note on 1952.

1961: Trudeau expressed certain pro-socialist ideals. In the C.I.S. article they are taken out of context and in the light of the preceding points, I must read them in context before forming any opinion.

1962: "Amid protests"—from whom, why, etc.? — "Trudeau became a professor at the University of Montreal" which, as far as I recall, was "a pro-Castro stronghold" (?) long before this time.

1963: "He campaigned with the N.D.P. "against the idiots" in the Liberal government who had accepted nuclear defence weapons. I believe that this was the issue which finally tore the Conservative Cabinet apart. What does that make the Conservatives who sacrificed their party's position by taking a strong stand themselves?

Please, Mr. Editor, don't get me wrong. I don't want to defend Mr. Trudeau! I also fear him. But my fears are grounded on his stated policies, political views, and their opposition to Biblical principles.

We speak of brainwashing in Communist countries: if we allow ourselves to condemn our Prime Minister as a Communist on evidence such as presented by Mr. Groen, we will not need much soap! If we, as Christians, are not able to distinguish between smear literature and honest, constructive criticism, I fear we may deserve Mr. Trudeau.

Gary Duthler,
Hamilton.

•

MR. TRUDEAU

Dear Sir:

Permit me to comment on the "Trudeau Summary" that appeared in your issue of Calvinist-Contact of June 21, 1968.

If the points that were printed are really properly analyzed, it will be found by any intelligent and searching reader that very few facts are presented.

During my years at college one of the first things taught me was to carefully screen what I read and ascertain that the source was a reliable one. In the light of what the editor of C.C. quoted from the Globe and Mail, I do not understand how an article like the "Trudeau Summary" can even be printed and at the bottom of this very page we are urged to vote Progressive Conservative.

Sincerely,
Ralph Dykstra,
Grimsby, Ontario.

•

MR. TRUDEAU

Geachte redacteur,

Uw editorial note na het ingezonden stuk van de heer H. Groen in Calvinist-Contact van 21 juni is voor mij de aanleiding van deze brief.

Ik heb met grote instemming Uw editorial note gelezen en ik ben het geheel eens met Uw conclusie, geformuleerd in de laatste alinea.

Het punt, waar het mij nu om gaat is echter: Is Uw editorial note voldoende om deze "hate-literature" te neutraliseren? Had U, gezien Uw mening geformuleerd in deze note, niet beter gedaan deze brief niet in een Christelijk weekblad te publiceren?

G. J. Kraay,
Guelph, Ont.

Canada's first trains designed specifically for high-speed inter-city commuting go into service this month after years of planning. Canadian National's Tempo service on the Toronto-Windsor and Toronto-Sarnia runs is designed for people who want to travel between major cities quickly and comfortably with a minimum of expense and baggage. The equipment is totally new from the rails up and differs from conventional trains in several important respects. It has all-electric heating, air conditioning, a stereophonic public address system for announcements and music, and electrically-operated motors that open the end doors at the touch of a pressure plate. Bright lighting, individual reading lamps, and a fresh color scheme are other changes. Passengers in the 39-seat club car are served complimentary gourmet meals at their seats by stewards. Travellers in the 82-seat coaches are served at a take-out counter and eat at fold-down seat trays.

South African Theologian Says Transplanting Animal Organs Into Human Beings Is Forbidden

Writing in Die Kerkbode, Prof. Dr. F. J. M. Potgieter stated that because the Scripture forbids the mixing of animals and human beings, animal organs should not be transplanted into men, even though this is possible. Not everything that is possible is permissible. To transplant such organs, Prof. Potgieter said, would be in conflict with the Scriptural image of man and an unjustified concession to evolutionism as a life and world view. (RES)

Thirty-fifth General Assembly of the Orthodox Presbyterian Church

The more than 140 commissioners to the 35th General Assembly of the Orthodox Presbyterian Church made it the best attended in the history of the denomination. Meeting in Westfield, N.J. May 14-17, the Assembly chose as its moderator the Rev. Arthur O. Olson, Bridgeton, N.J. The Rev. John J. Mitchell was named stated clerk. Dr. F. Kingsley Elder, Jr. was chosen assistant clerk. Dr. Cornelius Van Til of the Westminster Seminary faculty addressed an evening meeting of the assembly.

Considerable time was devoted to interchurch matters in connection with the report of The Committee on Ecumenicity and Interchurch Relations.

The Assembly also decided to "encourage between presbyteries, agencies, and local congregations, wherever practicable, (a) pulpit exchanges, (b) cooperative publishing, (c) exchange of publications, and (d) representation at existing conferences and meetings" and to "urge these lower judicatories and agencies to report activities of the above mentioned categories to the Committee on Ecumenicity and Interchurch Relations."

The Assembly heard from the following fraternal delegates: the Rev. Clarence Boomsma of the Christian Reformed Church; the Rev. John M. Zinkand of the Reformed Church in the U.S. (Classis Eureka); the Rev. John M. McMillan of the Reformed Presbyterian Church of North America (Covenanter); and the Rev. Kenneth A. Horner, Jr. of the Reformed Presbyterian Church, Evangelical Synod.

The Assembly further authorized its Committee on Interchurch Relations to send an observer to the Synod of the Canadian Reformed Churches meeting in Orangeville, Ontario in November 1968. A committee met with deputies of the Canadian Reformed Churches last October 4 and 5 near Toronto.

(RES)

Power struggle in Pakistan Presbyterian Church

For almost a century, the Punjab Synod of the United Presbyterian U.S.A. Church has been a strong evangelical force in North India and Pakistan. It has led in establishing self-supporting and self-governing congregations all through the area, and has provided many christian leaders in all areas of church and national life. Along with the Church of Scotland and others it has sponsored indigenous movements such as the Sialkot Convention and the Punjab Praise and Prayer Union. These were fruits of the great revival that took place in 1900 to 1910. In addition, the Synod has played a dominant role in Theological Education in Pakistan. The Seminary, located in Gujranwala, was under the direct sponsorship of the Synod until 1954 when it became a union Institution. The majority on the united faculty were members of the U.P. Church.

The Principal of the Seminary, Rev. K. L. Nasir, felt all along that his only security was in maintaining a strong party in Synod. For approximately eighteen years he has had a dominant role in Synod, his party being in undisputed majority most of the time. He has ruled with almost complete authority, dissolving or establishing Presbyteries where his own control was in question.

For the past two years, however, ever since it became obvious that he no longer held the majority, he and his group have systematically obstructed Synod, seeking to prevent Synod from holding a regularly constituted meeting. On several occasions, during this time, the Synod, in regular and called meetings, has broken up in disorder over the roll call or some other technicality. In addition, Nasir's group has filed suit in court to prevent the Seminary Board and other constituted agencies from carrying out their business.

Numerous attempts have been made from almost every source to make peace, but nothing lasting has been accomplished. A Commission from New York has tried; and the executive Secretary of the World Presbyterian Alliance, Dr. M. Pradervand, made a special trip to Pakistan for consultation. He went home disappointed.

Finally, on February 8, 1968, a representative group from different churches in Pakistan met in Lahore under the convenorship of Bishop Chandu Ray, Karachi. There was a feeling that steps toward a true reconciliation had been made. This however was short-lived for both parties in the Synod remained more or less unchanged. The chief gain was that the court cases were not actively pursued.

When Synod met in Pasrur on April 1-4, Mr. Nasir and his group began their usual obstructionist tactics. Mr. William K. Mall, the Moderator, insisted on continuing the meeting and officially seated the delegates. The Nasir group tried forcibly to stop the meeting. Confusion broke out. Flower pots, chairs, and bricks were thrown, bringing slight injury to several. Finally the Nasir group walked out and met separately, organizing themselves into a separate Synod.

The original Synod (with Mr. Mall as moderator), retained a large majority and continued with the meeting. The Presbyteries concerned were instructed to disrobe Mr. Nasir as well as four other pastors and several elders who had taken active leadership in the disruption of the meeting.

The Synod has informed the Seminary Board that it no longer considers Mr. Nasir and Mr. Nazir Yusaf as their representatives on the Seminary faculty and has requested the Board to remove them. These professors have refused to leave and have continued on as usual. As a result, four other members of the faculty, two U.P.s, one Methodist and one Anglican have requested the Board not to reopen the Seminary until the two professors, who have been disrobed, are removed. The Board was due to meet on April 18, 1968, for its decision.

It is reported that Mr. Nasir and his group have appealed to Dr. Carl McIntyre to receive them. He, with several others, are expected to be in Pakistan for a meeting with the Nasir group on April 24.

The whole quarrel in the U.P. Synod appears to us to be basically a power struggle. It is most definitely not a question of doctrine. Both groups would readily affirm a conservative position. Since it is a struggle for power, it has had a very detrimental effect in the hole of the church in Pakistan and has wrought havoc in many of the established U.P. congregations. It is distressing that such a thing should continue and the situation will be even more confused if Dr. McIntyre seeks to exploit it.

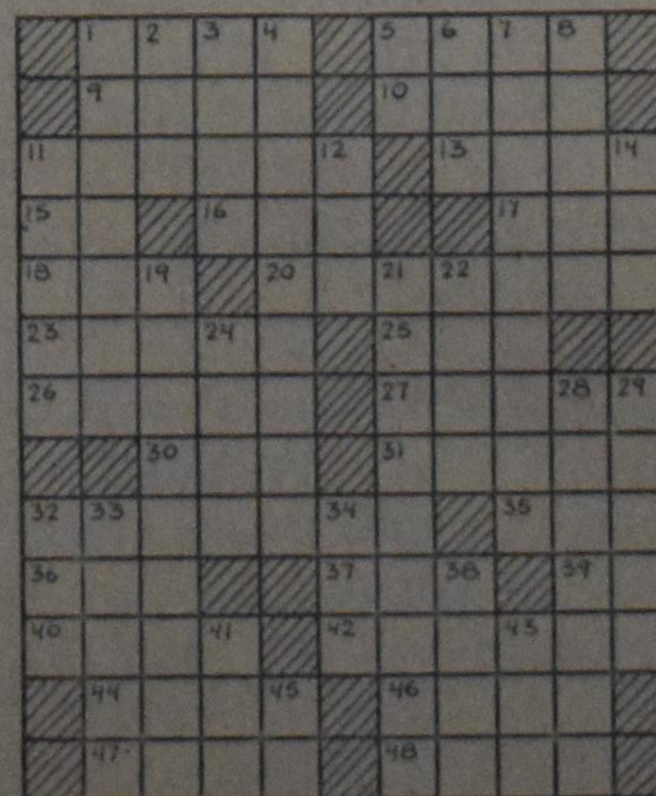
(RES) Frank Y. Pressly.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Annie Oakley
5. Crazes
9. German river
10. Man's nickname
11. Crawls
13. Lyre-like instrument
15. Close to
16. Battle
17. Hint
18. Edge of a cup
20. Lodgers
23. Girl's name
25. Dashed
26. So. African dry gulch
27. Kind of ink
30. Compass point
31. Put forth effort
32. Betrayal
35. Atlantic coast state: abbr.
36. By what means?
37. Consumed
39. Southern state: abbr.
40. Reverberate
42. Belonging to a Floridian city
44. Cattle: poet.
46. Carnivore
47. Hastened
48. Toboggan

DOWN
1. Biased
2. Malt beverage
3. Killed
4. Divides
5. Music note
6. Wing
7. Climbed down
8. Scrub
11. Soothes
12. Lobby sign
14. Thing: Latin
19. Topping with wrinkled fruit
21. People of the Far East
22. Kind of cat
24. Girl's nickname
28. Emerald Isle
29. Book of maps
32. Definite article
33. Stones
34. Cereal grain
38. Man's name
41. Single unit
43. Author of "The Raven"
45. Verbal ending

■	1	2	3	4	■	5	6	7	8	■
■	9				■	10				■
11					12	■	13			14
15		■	16			■	■	17		
18		19	■	20		21	22			
23			24		■	25			■	■
26					■	27			28	29
■	■	30			■	31				
32	33				34		■	35		
36			■	■	37		38	■	39	
40			41	■	42			43		
■	44			45	■	46				■
■	47				■	48				■

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

'THE BACK TO GOD HOUR' RADIO

Mohammedaanse belangstelling voor Christelijke omroep

Het Radio-bulletin van de "Back to God hour" (het radio-werk van de Christian Reformed Church in Amerika) bericht dat er een "geweldige toename" van post van Mohammedanen in Noord-Afrika is geweest sinds de Arabisch-Israelische oorlog van verleden jaar juni. Voor de eerste maal in de geschiedenis overtreft de post van Mohammedaanse luisteraars die van Oosterse Christenen.

Het "Back to God hour", dat uitzendt van buiten het conflictgebied, is in staat dit gebied, dat in een bittere en gedemoraliseerde toestand is achtergebleven, te bereiken. Ds. Bassam Madany, directeur van de Arabische omroep, rapporteerde dat de meeste post van studenten komt. "Gedurende het laatste jaar," zei hij, "is het duidelijk geworden dat de reacties op de Arabische radio-dienst van de Christian Reformed Church in de eerste plaats komen van studenten in de Arabische wereld. Studenten in Marokko, Tunesië, Libye, Irak zowel als studenten die in het buitenland studeren, vormen het grootste gedeelte van onze luisteraars, die reageren. De Arabische omroep is een open deur, waardoor men gebieden kan bereiken die anders gesloten zouden blijven voor de prediking van zaligmaking door genade."

Geldelijke steun.

De leden van de Chr. Ref. Church in Amerika zijn milde gevers. De Ref. Churches van Australië zenden in Australië het "Back to God hour", het radioprogramma van de Chr. Ref. Church, uit. Maar hiervoor moet men zendtijd kopen en zendtijd, vooral op de grotere zenders, is duur. De Australische Gereformeerde gemeenschap met zijn ± 8000 zielen, verdeeld over ongeveer 30 gemeenten, zit toch al met zeer zware lasten. Men wil ook nog eigen zendingswerk doen en eigen christelijke scholen stichten. Het werd allemaal echt te zwaar en zo moest de laatste Synode besluiten, een paar dure zenders voor het Back to God Hour te laten vervallen.

Maar de Amerikaanse broeders hebben het verzoek om steun ingewilligd. Zij steunen de Australiërs met $1000.— per maand en zo kan ook deze radio-arbeid onverminderd worden voortgezet.

Naar Palestina

Het is een hartewens van veel Christenen om eens het Heilige Land te mogen zien. We beschouwen dat wel niet als een "godsdienstplicht", zoals dat b.v. het geval is met de Mohammedaan, die ernaar streeft om eens in zijn leven een pelgrimage naar Mekka te maken; maar wij zouden toch wel eens van nabij willen zien hoe dit land er nu uitziet, waar Abraham, Izaak en Jacob hebben geleefd, waar David geregeerd en Jesaja geprofeteerd heeft en waar Jezus met Zijn discipelen heeft rondgewandeld; het land waar het Wóórd is vléésgeworden.

Het is niet zo vreemd dat er vanuit allerlei landen tours naar Palestina georganiseerd worden; de N.C.Reis Ver. organiseert in 1968 acht van zulke reizen, en in Christianity Today kunt U in elk nummer aankondigingen vinden van trips naar Palestina. Het gaat hier maar niet om puur "toerisme", om het verlangen, andere landen en andere volken te zien; nee, het gaat erom nu eens met eigen ogen dat land te zien waarover wij van onze jeugd af zoveel gehoord en gelezen hebben; waarvan we ons een bepaalde voorstelling hebben gemaakt en dat in ons geloofsleven zo'n grote en warme plaats gekregen heeft.

De opmerking van Dr Van Selms die we ergens lazen is zo juist: "Zouden we ooit naar Palestina toeren als het niet was omdat aan dit land de heiligste herinneringen verbonden zijn?"

Het zijn juist die herinneringen die een bezoek aan dit land zo waardevol kunnen maken. Daarom moeten wij "door het bijbelse land wandelen als kinderen des lichts" (Okke Jager).

In verschillende reisbeschrijvingen worden we gewaarschuwd om ons toch vooral geen overdreven voorstellingen van dit land te maken.

"Het Heilige Land is nogal onheilig."

"Israel is een doodgewoon land."

"Het bezoek aan bijbelse plaatsen is vaak een teleurstelling."

Het is goed dat we tot nuchterheid gemaand worden. Het wonder van Palestina is niet dat het zo'n **bijzonder land is; 't wonder is juist dat het zo'n gewóón Oosters land** is en dat in dit gewone land het grote Wonder is geschied. Hier, in dit land, heeft HIJ gewoond en gewerkt en geleden. Het heil van God was niet alleen historisch, maar ook geografisch bepaald.

Naar dit land, dat én in het verleden én in het heden zo'n bijzondere en aangrijpende plaats heeft, wordt nu ook vanuit Canada een reis georganiseerd. Gehoopt wordt dat velen "van reformatorischen huize" daaraan zullen deelnemen.

Het is een tour die zorgvuldig uitgebalanceerd is door bevoegde mensen, waarbij zoveel mogelijk alle plaatsen met een bijzondere bijbelse betekenis zullen worden bezocht. In het Noorden zal Galilea bezocht worden met plaatsen als Nazareth, Cana, Kapernaum; in het Zuiden hopen we Sodom, Berseba, Elath, de steden der Filistijnen te bezoeken, terwijl de grote climax zal zijn een 4-daags bezoek aan Jeruzalem met zijn vele heilige plaatsen, van waaruit dan ook nog weer trips gemaakt worden, bv. naar Bethlehem en naar Hebron.

Er is een folder verkrijgbaar die het hele reisplan duidelijk beschrijft.

Daarbij is niet alleen aandacht geschonken aan plaatsen met een bijzondere betekenis in het verleden, maar ook aan de huidige situatie. We zullen nl. ook een indruk krijgen van de moderne staat Israel met zijn "kibbutzim", zijn universiteiten, zijn industriële en technische ontwikkeling, etc.

De twee zondagen zijn zoveel mogelijk vrijgehouden, zodat men ook kerkdiensten kan bezoeken.

Naar het oordeel van velen is een bezoek aan het Heilige Land, mits op de juiste wijze gebracht, de moeite waard. Zou een dergelijke trip ook niet velen het géld waard zijn? De moderne middelen van vervoer (KLM DC8, jet) en de politieke ontwikkeling van de laatste jaren in 't nabije oosten, waardoor het hele land Palestina en de hele stad Jeruzalem gemakkelijker toegankelijk geworden zijn) maken mogelijk wat enige jaren geleden tot de ónmogelijkheden behoorde.

Er is goede hoop dat er ook onder Reformatorische Christenen in Canada interesse is voor een bezoek aan dat land waar men eigenlijk niet als toerist maar slechts als pelgrim kan heengaan.

J. Kuntz.

Werelddiakonaat zendt meer medewerkers naar Pakistan

Naar Karachi in Pakistan zijn in opdracht van het gereformeerd werelddiakonaat vertrokken drs A. Bos en mevr. E. Bos—Kunst. Zij gaan sociaal opbouwwerk verrichten in een der armoedige krottenwijken van de stad, Mahmoodabad. Hier werkt ook de verloskundige, zuster Jeanne van Kamp. De officiële uitzending van de heer en mevr. Bos—Kunst vond plaats in de Pauluskerk te Amstelveen. Deze gemeente voert een speciale actie voor de financiering van het werk in Mahoodabad.

Op het ogenblik wordt in Mahmoodabad een uitvoerig sociologisch onderzoek verricht door drs J. Segaar van de Vrije Universiteit in Amsterdam. Op basis hiervan wil men komen tot een definitieve planning en opzet van het hulpwerk, waarvoor uit de actie "Kom over de Brug" f 300,000 ter beschikking kwam. Het werk gebeurt in samenwerking met o.a. de Nederlandse pater J. Wienk, die eveneens in deze wijk werkzaam is.

Eveneens is voor het werelddiakonaat naar Pakistan vertrokken de heer J. C. Kroon. Hij is als deskundige aan het werelddiakonaat "uitgeleend" door de Viconfabrieken voor landbouwwerktuigen te Nieuw Vennep. De heer Kroon zal gedurende enige maanden adviseren bij de organisatie van het streekontwikkelingsproject in Narowal noordoostelijk van Lahore. Het gaat hier om hulp in een groot aantal dorpen in een gebied, dat regelmatig geteisterd wordt door overstromingen.

Op verschillende posten in Pakistan zijn nu voor het werelddiakonaat en de zending van de gereformeerde kerken twintig deskundige medewerkers ingezet.

Vormingscursussen in de Geref. Kerken

Een omvangrijk programma voor vormingswerk is in de gereformeerde kerken tot ontwikkeling gekomen op initiatief van de Gereformeerde Mannenband, die hiervoor een aparte stichting "Vormingscentrum Hoogerheide" oprichtte. Bij dit werk zijn naast vormingsleiders ook hoogleraren en andere deskundigen ingeschakeld.

Op tientallen plaatsen zijn reeds vormingscursussen gehouden voor gemeenteleden, met onderwerpen als Ontwikkelingshulp, Rome en de reformatie, Schriftgezag, Overbevolking en Gezinsvorming enz. Het is de bedoeling in het komend seizoen deze activiteiten nog verder uit te breiden.

Dit geldt ook voor de speciale vormingscursussen voor ouderlingen. Hieraan bestaat, zo leert de praktijk, vooral onder de jongere ambtsdragers veel behoefte. Met hen worden de theologische, de sociologische en de psychologische aspecten van het ouderlingenambt behandeld.

Het ligt in de bedoeling van de stichting om ook een schriftelijke cursus samen te stellen, bestaande uit 25 lessen over actuele kerkelijke onderwerpen. Hierbij zal schriftelijke vraagstelling onbeperkt mogelijk zijn.

KERKDIENSTEN

Radio Nederland Wereldomroep

uitgezonden in de 19 en 25 meterband (15.425 kC en 11.730 kC)

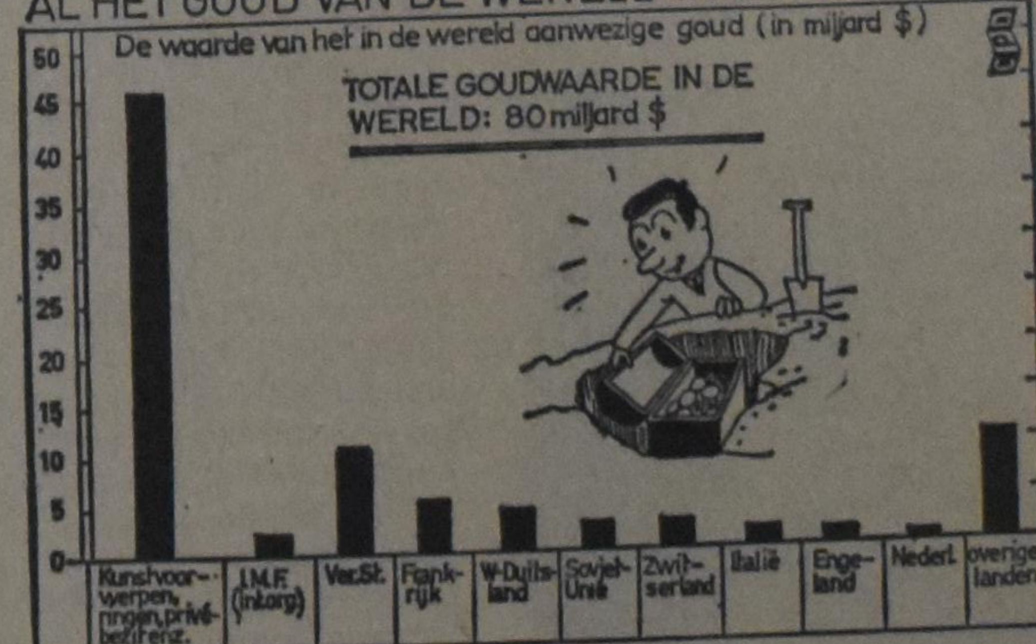
UITZENDTIJD:

5.30 Atlantic Daylight Saving Time
4.30 Eastern Daylight Saving Time
3.30 Central Daylight Saving Time
2.30 Mountain Daylight Saving Time
1.30 Pacific Daylight Saving Time.

WIJ VERZOEKEN U DEZE KOLOM UIT TE KNIPPEN EN BIJ UW RADIO TE LEGGEN

14 juli: Hervormde kerkdienst
28 juli: Gereformeerde kerkdienst in Westzaan
Voorganger: Ds. N. A. Schuman
11 aug.: Hervormde kerkdienst in Vaals
Voorganger: Ds. W. van Waasbergen
25 aug: Remonstrantse kerkdienst in Vlaardingen
Voorganger: Ds. C. Beukman
8 sept.: Christelijke Gereformeerde kerkdienst in Hilversum
Voorganger: Ds. H. W. Eerland.

De Wereldomroep zal graag vernemen of deze kerkdiensten goed beluisterd kunnen worden en op prijs worden gesteld. Een programmaschema of een brochure over het installeren van een kortegolf-antenne worden op aanvrage gratis beschikbaar gesteld door: RADIO NEDERLAND, THORNHILL, ONT.

WAAR IS HET GOUD VAN DE WERELD?

De waarde van al het goud in de wereld bedraagt momenteel ongeveer 80 miljard dollar. Ongeveer de helft van het goud is aanwezig in de vorm van sieraden, trouwringen, medailles, munten etc. De andere helft van het goud is in bezit van regeringen en instellingen. In de grafiek geven wij een overzicht hoe al het goud van de wereld verdeeld is.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

With joy and gratitude we announce that God again has entrusted a child to our care, our nine-month-old son

KENNETH

A brother for Nicholas, Marguerite, Michael, and Annemarie.

Mr. and Mrs. C. Parlevliet.

June 24, 1968.

1065 Portage Road South, Niagara Falls, Ont.

With thankful hearts to our Lord we are happy to announce the birth of our son and brother

MARTIN

June 25, 1968.

Mr. and Mrs. Joost Batelaan
Lydia, John Justin, Henrick and Anna Marie.

45 Fordwich Cres.,
Rexdale, Ont.

Mr. and Mrs. Anjo Norg are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

RYNIE
to
MR. LENARD BAKELAAR

son of Mr. and Mrs. Bakelaar of Auburn.

The wedding will take place D.V. on Saturday, July 13, 1968 at Jarvis at two o'clock in the Ebenezer Christian Reformed Church.

Rev. A. Kuyvenhoven officiating.

Mrs. L. M. Smit wishes to announce the forthcoming marriage of her daughter

ALIDA ANNA (Alice)
to
MR. GERRIT (Jerry) VERBEEK

on D.V. Friday, July 26th, 1968, at 7 o'clock p.m., in the First Chr. Ref. Church of Hamilton (corner of Hess and Charlton Sts.) Rev. C. Vriend officiating.

Future address: Terrace, B.C.

Mr. and Mrs. Tom Ovinge are pleased to announce the engagement of their daughter

RITA
to
MR. JIM SPAN

son of Mr. and Mrs. George Span of Barnwell, Alberta.

June 29, 1968.

Scandia, Alberta.

Zo de Here wil hopen wij op 12 juli 1968 met onze geliefde ouders en grootouders

H. TUIN
en
T. TUIN—SMIT

hun 40-jarige echtvereniging te herdenken.

Het is onze wens dat de Here hen nog vele jaren voor elkander en voor ons wil sparen.

Edmonton :
Betsy en Herman Bodewitz
Leah, Ineke, Hank, Harry, Ella, Rosemary.
Ge en Hans Velsink
Jacqueline, Janet, Gerald, Grace.

10411-145 Street,
Edmonton, Alta.

On June 12, 1968, the Lord took unto Himself into His heavenly glory

Mr. H. VAN DIJK.

The consistory of the First Christian Reformed Church of Toronto thankfully remembers that he served the congregation during the first years of its existence as an elder, and expresses its sincere sympathy with Mrs. Van Dijk and her children.

May the Lord of mercy and the God of all comfort strengthen the family in their bereavement.

Dr. R. Kooistra, president.

F. Masselink, clerk.

De Vrouwenvereniging Principia Amo te Brampton betuigt haar oprechte deelneming aan haar Presidente Mrs. W. Nienhuis, met het overlijden van haar man

Mr. ANCO NIENHUIS,

Juni 19, 1968.

Namens Principia Amo:
Mrs. A. Miedema, Vice-Presidente.
Mrs. G. Drijfhout, Secretaresse.

From the Netherlands we received with sadness the news of the passing away of our dearly beloved father and father-in-law

JOCHEM ABMA,

at the age of 72 years. Husband of Pietje Abma-Schuurmans.

May the Lord comfort our mother and family in the Netherlands.

Rainy River, Ont.:
Hank & Reinie Abma.
New York City, N.Y.:
Peter & Joanne Abma.
Thornhill, Ont.:
Dicky & Cor Van Esch.
St. Davids, Ont.:
Tom & JoAnne Abma.
Richmond Hill, Ont.:
Hank & Ida Abma.

Rotterdam, June 25, 1968.

Taken away from us suddenly, by the Lord, through an accident near Guelph on Saturday, June 29, 1968,

GJITTE TACOMA,

of R.R. 1, Moorefield, Ont., in his 40th year.

Beloved husband of Sandra VanderLei.

Dear father of
Jack,
Douglas,
Brian,
Alice,
Richard,
Patricia,
Valerie.

Psalm 23.

The Lord suddenly took away through an accident our dear son-in-law, brother-in-law and uncle

GJITTE TACOMA,

beloved husband of Sandra Tacoma—VanderLei

Mrs. P. VanderLei.
Mr. & Mrs. D. VanderLei.
Mr. & Mrs. P. DeGraaf.
Mr. & Mrs. P. VanderLei.
Mr. & Mrs. C. VanderLei.
Mr. & Mrs. H. Teuni.
Mr. & Mrs. J. Ceitz.

June 29, 1968.

Harriston, Ont.

After a short illness the Lord took suddenly unto Himself our dearly beloved grandchild, in the age of almost 2 months,

JOHN EDWARD,

Son of
Bernie and Margaret Bergsma.

Brother of Laura - Katherine.

Mr. & Mrs. P. Namink.

It is our comfort that Jesus keeps His promises and that "He will gather the lambs in His arms and carry them in His bosom."

Isaiah 40:11.

June 30, 1968.

Georgetown, Ont.

REFORMED CHURCHES IN THE NETHERLANDS GROW FASTER THAN POPULATION

(Utrecht) According to a report on the growth of the Reformed churches in the Netherlands (Gereformeerde) the churches have grown at a rate of 1.22% while the population of the Netherlands grew at a rate of 1.05. During the past ten years the Reformed churches grew 15.6% while the population grew 14.1. The churches now comprise 6.67% of the population.

The reason for this growth lies in the larger families in the Reformed Churches. Last year 14% of the Dutch emigrants belonged to the Reformed Churches in the Netherlands.

AFRIKANER PASTOR URGES UNION OF CHURCHES

(Cape Town) "There is no reason in principle for the separate existence of three Afrikaner churches", wrote the Rev. Frits Gaum in die Kerkbode. The diversity existing among the Afrikaner churches is really a mangling, he said. "This mangling we must describe as sin and, prayerfully looking to the Lord God, take steps to remove it."

Mr. Gaum stated also that there are a number of pastors among the Afrikaners who show strong zeal to realize ecumenical goals across racial barriers, but do less to advance ecumenism among Afrikaner members.

SENATOR AND MAYOR IN NEW YORK COMMEND MANHATTAN INNER CITY WORK

(Grand Rapids) In a letter to the Christian Reformed Board of Home Missions Senator Jacob K. Javits praised the work of the Manhattan Christian Reformed Church. "Recent trouble in our major cities attests to the need for programs such as yours. The people of the ghettos must be reached and helped through both religious and civic organizations; the accomplishments . . . are meaningful indications of the potential of similar programs in our nation's underprivileged areas," he wrote.

Mr. John V. Lindsay, mayor of New York City, expressed himself in a similar vein when he wrote that Reverend Donald Negen, pastor of the Manhattan Church "is doing a fine job, which is of great benefit to the community he serves, and the city as a whole."

PULPIT SUPPLY

PULPIT SUPPLY

needed for July 28, Aug. 4, 11, 18, Chr. Ref. Church, Kingston, Ont. Contact Mr. J. F. Timan, P.O. Box 1161, Kingston, Ont., phone (613) 542-0709.

TEACHERS WANTED

British Columbia.

The Duncan Christian School Society needs a fully qualified

LADY TEACHER

for grade 3 and part of grade 2. Please send applications to Mr. J. Kroek, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

Houston Christian School still needs

A TEACHER

for grades 1 & 2, beginning Sept. 1, '68. This is a modern 8 grade 4-room school, 2 grades per room. For further information and/or application, please contact John Vander Ploeg, secretary, Box 250, Houston, B.C.

Lacombe Christian School will be expanding to six rooms and will require

THREE TEACHERS

for the next school term; grades 1 & 2; 2 & 3; & 6. Apply to Mr. W. Wildeboer, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

TEACHER WANTED

Intermediate grade. Position offers country living and Metropolitan advantages. Apply: Holland Marsh Christian School, % Mr. E. Baker, Principal, R.R. 2, Newmarket, Ont.

The Knox Christian School in Bowmanville needs one more

TEACHER

for the middle grades. Please send reply to Mr. H. Kobes, R.R. 1, Bowmanville, Ont. stating age, experience etc.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

THREE TEACHERS

to fill positions in grade 1, grade 2 and grade 4. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

ATTENTION ALL ONTARIO SUNDAY SCHOOL TEACHERS

Come to the

11TH ANUAL SUNDAY SCHOOL TEACHERS CONVENTION

On SATURDAY, JULY 13th, 1968 in BRANTFORD, ONT.

Convention theme: "ARE WE GOOD TEACHERS?"

Registration at 9:00 A.M. in Church Hall (next to the Church).
Morning speaker: Mr. H. Hoekstra.
Topic: "How to be a good Sunday School Teacher".
3 Sectional Speakers in the afternoon:
Mr. H. Hoekstra, Mr. W. Willink, Rev. P. VanKatwijk.
Banquet at 6 o'clock P.M.
Inspirational speech by Rev. R. Praamsma.
Topic: The Sunday School Teacher's Challenge!

COME AND SEE WHETHER OR NOT YOU ARE A GOOD TEACHER.

THE SPECTACULAR CABOT TRAIL

(Canadian Scene) — Cape Breton Island's charm lies in its islands and capes, tiny beaches and wide-open bays, small lochs and sequestered villages framed by wooded mountains.

In the northern part of the island the most lofty mountains are included in the 377 square miles of Cape Breton Highlands National Park, which is traversed by the northern loop of the spectacular Cabot Trail. This highway, hardly a couple of hundred miles long, takes the traveller through the heart of wilderness and along the most scenic parts of the coastal areas.

From Port Hastings, just off the causeway across the Strait of Canso, the Trans-Canada Highway runs through the western part of Inverness County, a farming area formerly settled by Scots Highlanders. It then runs down to the town of Baddeck where Alexander Graham Bell once had his summer residence.

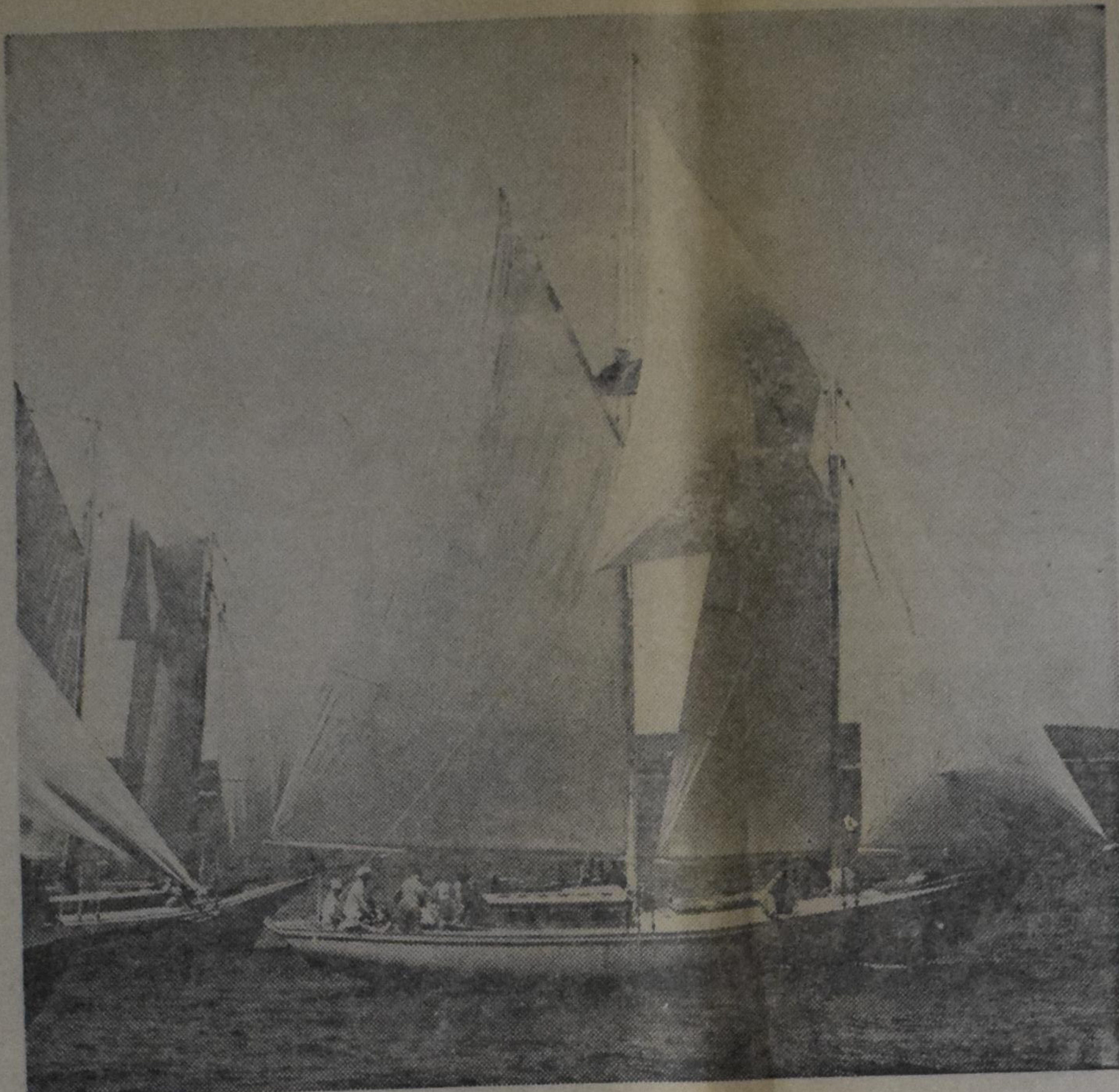
Near Baddeck are two of the earliest settlements in Cape Breton, Washabick and Ionia In Iona, a typical Highland village dedicated to the memory of the immigrants who opened the region is to be built this summer.

Next stop along the Cabot Trail is South Gut St. Ann's. A famed son of St. Ann's was Angus MacAskill, a giant who was 7 feet 9 inches tall and weighed 425 pounds. He died in 1863 and a small museum is devoted to him.

Leaving the Cabot Trail temporarily, an hour's drive from South Gut St. Ann's on the Trans-Canada Highway (Provincial Route 5) leads to the town of Sydney, originally known as Spanish Bay. From Sydney, a 50-mile side-trip on Route 22 takes one to the Fortress of Louisbourg. Restoration is going ahead and a walkway system has been set up to enable visitors to see the construction projects.

Roughly 14 miles out of Sydney on Provincial Route 4 is the fishing and coal mining town of Glace Bay. Hundreds of swordfish are brought into Glace Bay by commercial fishermen. As a Centennial contribution last year, the Miner's Museum was opened. Coming back on the Cabot Trail to South Gut St. Ann's, the coastal road runs to North River Bridge, then turns inland through the hills to Indian Brook, a tiny fishing village which is one of the oldest milestones in this area.

Main entrance to Cape Breton Highlands National Park is at Ingonish Beach. Here in the shadow of Cape Smoky is one of the finest anchorages in eastern Canada. At Neil's Harbour, the Cabot Trail cuts across the mountainous countryside to Cape North, then descends into Sunrise Valley to Pleasant Bay, a favourite resting place on the way along the trail. From there to Belle Cote, through Presqu'ile and the sheltered long harbour of Cheticamp, the Cabot Trail winds over picturesque landscape changing to a panorama of quiet farm land along the Margaree River and down to Finlayson and Hunters Mount. Baddeck is a short distance from Hunters Mount and you are back to your starting point.

IN NOVA SCOTIA GEBOUWDE SCHOENERS maken zich gereed voor een wedstrijd. De scheepsbouw is nog steeds het traditionele vak van de Nova Scotia mensen en een opbloeiende belangstelling voor deze gracieuze boten maakt dat de scheepswerven op volle toeren kunnen werken. Het verleden jaar genomen besluit om op Expo in het Atlantic Pavillion een 47 voet lange schoener te bouwen en te water te laten, heeft deze industrie een flinke stoot in de goede richting gegeven. David Stevens, de kleinzoon van Amos Stevens, de ontwerper van de nu beroemde Tancook Island schoeners, had de opdracht tot dit werk gekregen. Nova Scotia wordt algemeen beschouwd als het laatste bolwerk van houten scheepsbouw in Noord-Amerika. Er zijn maar weinig andere plaatsen, waar de ervaren vaklui te vinden zijn, nodig om tegen de massaproduktie van boten uit synthetisch materiaal te kunnen opwerken. De Expo bezoekers hebben echter kunnen ondervinden dat er van de gracieus vloeiende lijnen van een Nova Scotia schoener een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit gaat, terwijl het varen zelf een minstens even groot genoegen is! (Financial Post Photo)

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for a Birthday present?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GODS WERELDPLAN EN DE EVOLUTIE, Dr. H. J. Flipse.
Het moderne onderwijs beweert: godsdienst is een kwestie van geloof en dat heeft met wetenschap niets te maken.
Wil men echt wetenschappelijk de waarheid benaderen, dan moet men met God rekening houden.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE GEHEIMZINNIGE VLAM, Jelles Limburg.
De schrijver, die bekend staat als een goede schrijver, heeft dit meeslepend verhaal geschreven. Hij weet wat er in het hart van een liefhebbende jonge vrouw kan omgaan.

PA BAKKER EN ZIJN OMGEVING, P. Mons.
In Pa Bakker zien wij onszelf in ons gewone door-de-weekse pak. Echt een boek ter opvrolijking van uzelf en uw vrienden.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opsraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will.**

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, **Least of all saints,** how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.